Peygamber Efendimizin (asm) Örnek Ahlakı

Resulullah.org

Alçak Gönüllü

Feb 28, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/1-alcakgonullu.gif

EV İŞLERİNDE

Vefatından sonra eşi ve bütün inananların annesi Hz. Ayşe (r.anha)'ye sorarlar:

"Allah'ın Elçisinin evdeki hali nasıldı?"

Hz. Ayşe (r.anha) cevaplar:

*"O kendi işini kendi görmekten hoşlanırdı. Arkadaşları bütün işini yapmaya hazır olmalarına rağmen bunu istemezdi. Evdeyken, elbiselerini yamar, evi süpürür, keçileri sağar, develeri bağlar ve yemlerini verirdi. Ayrıca, ayakkabılarını ve delik su kırbalarını tamir eder, hizmetçilere de yardım ederek onlarla birlikte hamur yoğururdu. Çarşıdan yiyeceğini kendi taşır, birisi "Ey Allah'ın Elçisi! İzin ver ben taşıyayım."*dediğinde,

> **"Her mümin, taşıyabiliyorsa kendi yükünü kendi taşısın."** derdi.[1]

İSTEMEZ MİSİN EY ÖMER?

Hz. Ömer (ra), sessizce, dinlenmekte olduğu odaya girer. Bir an çevresine göz gezdirir. Odasının bir yanında

işlenmiş bir deri, bir diğer köşesinde de, içinde birkaç avuç arpa bulunan küçük bir torba vardı. İşte Allah Resûlü'nün odasında bulunan eşyalar bundan ibaretti. Bu manzara karşısında ağlamaya başlayan Hz. Ömer (ra)'in hıçkırıkları O'nu (asm) uyandırır. Kalkınca hasırın vücudunda iz yaptığını, kan oturduğunu gören Hz. Ömer (ra) ise omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başlar. Hz. Muhammed (asv) hayretle sorar:

“Ey Hattab oğlu! Niçin ağlıyorsun?”

“Ey Allah'ın Elçisi! İranlılar imparatorlarını saraylarda yaşatırken, Bizanslılar Kayserlerini lüks ve ihtişama boğmuşken sen ki Allah'ın Elçisisin... İzin versen de, biz de seni...”

Maksat anlaşılmıştır, Allah'ın Elçisi (asm), gelecekteki halifesinin sözünü hüzünlü bir tebessüm, tatlı bir el işareti ile keser ve

"Bu dünya hayatı sadece bir eğlence ve oyundan ibarettir. Ahiret yurduna gelince, işte asıl hayat odur. Keşke bilmiş olsalardı " (Ankebut, 29/64)

ayetini okuduktan sonra ekler:

“İstemez misin ey Ömer? Dünya onların olsun, ahiret te bizim!..”[2]

GÖĞSÜNÜ AÇIP

Bedir savaşından önceki saatlerdir... Son bir kez safları kontrol etmekte, askerine çeki düzen vermektedir. Saftan bir az önde duran arkadaşlarından Hudayr oğlu Üseyd'i hafifçe göğsünden iterek safa girmesini ister. Şakacı bir kişi olan Üseyd ise:

*"Ey Allah'ın Elçisi" der "canımı acıttın, izin ver, karşılığını alayım."*Hz. Muhammed (asv) hemen önüne geçerek:

"Buyur, al hakkını" der. Üseyd ise son derece ciddi bir tavırla:

"Fakat" der "Ey Allah'ın Elçisi, benim göğsüm çıplaktı, sende ise elbise var " Hz. Muhammed (asv) gömleğini çözerek:

"Haydi" der "şimdi al hakkını."

Peygamberini kucaklayarak öpmeye başlayan Hudayr oğlu Üseyd, bir yandan da

"Ey Allah'ın Elçisi" demektedir. *"Anam babam sana feda olsun, istedim ki, hayatım seni öpmekle son bulsun."*[3]

HİZMET GÖRDÜRMEYİ SEVMEM

Arkadaşlarından Rabia oğlu Amir'le beraber mescide gitmektedir. Ayakkabısının bağı çözülür. Amir hemen atılıp, bağlamak ister. Hz. Muhammed (asv) engel olur, kendi bağlar. Bir yandan da Amir'e hitap eder:

> **“Bu, başkasına hizmet gördürmektir. Ben ise başkasına hizmet gördürmeyi sevmem.”**[4]

DAHA GÜÇLÜ DEĞİLSİNİZ

İslam'ın ilk büyük meydan sınavı Bedir'e doğru yol alınmaktadır. Deve azdır, ancak üç kişiye bir tane düşer ve sırayla binilir. Hz. Muhammed (asv) ile aynı deveyi paylaşan arkadaşları, kendi haklarından gönüllü olarak vazgeçerler. Sürekli O’nun (asm) binmesini isterler. O ise kabul etmez:

> **"Siz" der, "benden daha güçlü değilsiniz. Kaldı ki ben de sizin kadar sevap kazanmaya muhtacım."**[5]

DOYUNCA HEP AĞLARIM

Hz. Muhammed (asv) 'in vefatından sonraki yıllardır. Bir akrabası Hz. Ayşe (r.anha)'yi ziyaret eder. Hz. Ayşe (r.anha) onun için bir sofra kurdurtur. Ve sonra dayanamayıp ağlamaya başlar. Akraba sebebini sorar. Hz. Ayşe (r.anha):

> **"Ben doyuncaya kadar her yemek yiyişim de ağlarım,"** der. Akraba daha da meraklanıp, sorar:
>
> *"Niçin?"*
>
> **“Çünkü Allah'ın Elçisi bütün ömrü boyunca doyuncaya kadar hiç yemedi. Sıkıntı içerisindeydi. Bir günde iki öğün yemedi. Ekmek yediği zaman hurma yemedi, hurma yediği zaman ekmek yemedi. Sürekli başkalarını kendine tercih ettiği için hep böyle yaşadı. Şimdi ise insanlar yediklerini eritmek için ilaç kullanıyor. Hz. Muhammed (asv) bütün ömrü boyunca kızartılmış bir koyunu hiç görmemiştir.”**[6]

HERKESTE BİR O'NDA İKİ

Mekkeli düşmanları yanlarına aldıkları bazı çöl kabileleriyle birlikte on bin kişilik bir ordu düzüp, Medine üzerine yürürler. Müslüman mücahitlerin sayısı ancak üç bin kişidir. Şehirde kalıp, savunma savaşı yapmaya karar verirler. Medine'nin etrafına büyük bir hendek kazılmaya

başlanır. Hz. Muhammed (asv) kazılan toprağın hendek dışına taşınması işinde çalışmaktadır. Görgü tanığı bir arkadaşının anlatımıyla toz-toprak O'nun (asm) göğüs ve karın derisini örtmüş durumdadır.

Üç gün süren hendek kazımının en zor tarafı, aynı günlerde bütün şiddetiyle devam eden açlık ve kıtlıktır. Arkadaşları, çalışırken, açlıktan düşüp bayılmamak için karınlarına taş bağlamışlardır. Bir ara karşısına dizilirler. Ahirette kendilerinin bu fedakârlıklarına şahitlik etmesini isterler... Ve elbiselerini sıyırıp, taşları gösterirler. O sadece tebessüm eder. Sonra da kendi elbisesini sıyırır... Hz. Muhammed (asv) 'in karnında iki taş birden bağlıdır. [7]

BEN DE ODUN TOPLAYAYIM

Bir yolculuktadırlar... Yemek için mola verilir. Arkadaşlarının her biri bir görev üstlenir. Hz. Muhammed (asv) ' de:

> **"Ben de ateş için odun toplayayım."**der. Arkadaşları önüne geçmek isterler:
>
> *"Ey Allah'ın Elçisi! Siz dinlenin biz o işi de görürüz."* Hz. Muhammed (asv) bütün ciddiyetiyle cevaplar:
>
> **"Gerçekten bunu isteyerek yapacağınızı biliyorum. Ancak ben bir topluluk içinde ayrıcalıklı bir durumda bulunmaktan hoşlanmam. Bunu Allah'ta sevmez."**Ve odunları toplamaya koyulur.[8]

SESSİZCE YATAĞINA UZANIR

Medine'de Hicret'i takip eden ilk günlerdir. Medineli Müslümanlar, bütün maddi varlıklarını Mekke'de bırakıp gelen kardeşleriyle her şeylerini paylaşırlar. Her eve on tane misafir düşmüştür. Hz. Muhammed (asv) de bu evlerden birini başka muhacir arkadaşlarıyla paylaşır. Onlardan biri olan Esved oğlu Mikdad anlatmaktadır:

> *"Evde, sütleri ile evin geçiminin sağlandığı bir kaç keçi vardır. Keçiler sağıldığında herkes kendi payına düşen sütü içer... Hz. Muhammed (asv) 'in payı kasede kalırdı. Bir gece Hz. Muhammed (asv) eve geç geldi. Herkes kendi payını içerek, yatmıştı. O kâseyi boş buldu, ama sesini çıkarmadı. Sadece şöyle dua etti."*
>
> **"Ey bugün beni doyuran Allah'ım, onları da doyur!"**

Daha sonra uyanan Mikdad peygamberinin açlığını gidermek için keçilerden birini kesip, pişirmeye davranır. Hz. Muhammed (asv) izin vermez. Onun yerine ikinci kez sağılan keçiden çıkan bir kaç damla sütü içer ve sessizce yatağına uzanır.[9]

BEN KRAL DEĞİLİM

Ebu Hüreyre ile birlikte, çarşıya alışverişe çıkmışlardır. Alış verişi bitirdikten sonra satıcıya tartması için para yerine kullanılan gümüş parçalarını uzatır ve:

"Dikkatli ol, ağırca tart." der. Şaşırarak hiç bir müşterisinden böyle bir teklif duymadığını söyleyen satıcıya Ebu Hüreyre karşısındakinin peygamber olduğunu bildirir... Satıcı derhal Hz. Muhammed (asv) 'in ellerine kapanarak öpmek ister... O izin vermez.

“Bunu İranlılar krallarına karşı yaparlar. Ben kral değilim, içinizden bir insanım...”

Eve dönüş sırasında Ebu Hüreyre yükünü taşımaya yardımcı olmak ister. Ona da izin vermez.

"Kişi, eşyasını, taşıyabiliyorsa, sadece kendi taşımalıdır."[10]

ANCAK ALLAH İÇİN

Arkadaşları, O yanlarına her girdiğinde hızla ayağa kalkmaktadırlar. En sonunda bir gün dayanamaz:

"İranlıların birbirlerini büyük görerek ayağa kalktıkları gibi siz de bana ayağa kalkmayın. Çünkü ben, bir kulun yemek yediği gibi yemek yiyen, bir kulun oturduğu gibi oturan bir kulum."

Bunun benzeri başka bir olayda ise uyarısına şu eklemeyi de yapar:

"Hiç kimse için kalkılmaz. Ancak, Allah için ayakta durulur."

Bundan sonra arkadaşları O (asm) içeri her girdiğinde kendilerini zorla tutarlar ayağa kalkmaz, oturmaya devam ederler.[11]

ÜÇ GÜNDÜR AÇIM

Üç gündür hiçbir şey yiyememiştir... Kızı Fatma (r.anha)'ya giderek evinde yiyecek bir şeyler olup olmadığını sorar:

"Kızım! Sende yiyecek bir şey yok mudur? Ben çok açım."

Fatma (r.anha):

*"Canım sana feda olsun babacığım! Yemin ederim ki bende de size yedirecek bir şey yoktur."*diye cevaplar.

Bu sırada peygamberliğinin yanı sıra bir devletin de başkanıdır... Başka bir gün kızı Fatma (r.anah) yeni pişirdiği arpa ekmeğinden bir parça da peygamber babasına götürür. Hz. Muhammed (asv) kızına:

"Vallahi kızım, üç gündür baban bir şey yememiştir."der. Bu sırada da devlet başkanıdır.[12]

HİÇBİR GÖSTERİŞ

Veda haccını yapmaktadır... Etrafını yüz bin Müslüman çevirmiş maddi egemenliği ise bütün Arap yarımadasınca kabul edilmiştir. Savaşlardan kendi hissesine düşen paydan, bu hac sırasında yüz deve kestirir ve etlerini yoksul Müslümanlar arasında paylaştırır. Hayatının, zaferinin ve peygamberliğinin sonuna ve zirvesine ulaştığı, adeta bir zafer finali gibi de görülmesi mümkün olan bu haccı yaparken, bindiği devesine ise topu topu dört gümüşlük basit bir kadife parçasını şilte niyetine sermiş, onun üzerinde oturmaktadır. Ve Veda haccını bitirirken ellerini açarak dua eder:

> **"Allah'ım, bunu, içinde hiçbir gösteriş ve *'desinler'* kastı bulunmayan bir hac olarak kabul buyur."**[13]

BENDEN GÜZEL KÖLE Mİ OLUR?

Mekke fethedilmiştir... Siyasi ve askeri mücadelesinin zaferle sonuçladığı bir gün yaşamaktadır. Öğle yemeğini ise arkadaşlarıyla birlikte, sokakta, toprağın üzerine oturarak yemektedir. Bu durumu garip sayan, zihinsel özürlü bir kadın laf atar:

"Şuna bakın! Yere oturmuş bir köle gibi yemek yiyor." Hz. Muhammed (asv) tebessüm ederek cevap verir:

"Benden güzel köle mi olur! Çünkü ben de Allah'ın kölesiyim."

Başka bir defasında eşi Hz. Ayşe (r.anha) rica eder:

*"Ne olur bağdaş kurarak, biraz daha rahat oturarak yemek ye."*Bunun üzerine alnını yere değdirecek kadar öne eğilir.

“Kölenin yediği gibi yerim, kölenin oturduğu gibi otururum, çünkü ben bir kuldan başka bir şey değilim.”[14]

BİR KERE DAHA

Medine'de çıplak bir merkebin sırtında yol almaktadır. Arkadaşlarından Ebu Hureyre'ye rastlar.

"Seni de merkebe bindireyim mi?" *diye sorar.*

"Olur ey Allah'ın Elçisi." deyince:

"Bin."der.

Ebu Hüreyre sıçrar, fakat binmeye güç yetiremeyince Hz. Muhammed (asv) 'e tutunmak ister ve ikisi beraber yere yuvarlanırlar. Tekrar merkebin üzerine binen Hz. Muhammed (asv), Ebu Hureyre'ye:

"Bir daha dene."der.

Fakat ikinci denemede başarısız olur ve yine beraberce toprağa yuvarlanırlar. Hz. Muhammed (asv) bir kez daha merkebe biner ve en küçük bir kızgınlık eseri göstermeden, Ebu Hureyre'ye:

"Haydi, bir kere daha..."der..[15]

HABBAB DÖNENE KADAR

Eret oğlu Habbab Mekke'den hicret etmiş, ilk Müslümanlardan, azatlı bir köledir. Yani toplumun en alt kategorisinde kabul edilen insanlardan... Medine'de Hz. Muhammed (asv) tarafından uzun sürecek bir göreve gönderilir. Tekrar evine dönüp, günlük işlerinin başına dönünceye kadar ise o işleri her gün Eret oğlu Habbab'ın evinde bizzat Hz. Muhammed (asv) görür. Evin kadınları süt sağmasını bilmedikleri için sığır ve keçileri her gün Hz. Muhammed (asv) tarafından sağılır. Ailenin, erkeğin yokluğundan etkilenmesine izin vermez.[16]

ONLARIN ARASINDA BULUNACAĞIM

Yeni Müslüman olmuş ve görgü, nezaket kurallarından habersiz göçebe Arapların kendisini rahatsız etmeleri, amcası Hz. Abbas için ciddi bir üzüntü konusu olmaktadır. Bir gün yine böyle bir grup tarafından çevrelenmiş, tozun toprağın üzerinde ve kızgın güneşin altında yeğenini gören amca dayanamayıp, der:

"Ey Allah'ın Elçisi! Bari sana bir çardak yapsak da hiç olmazsa güneşten korunsan! Müslümanların dertlerini orada dinlesen."

O cevap verir:

"Hayır. Allah beni kendi katına alıncaya kadar, ben onların arasında bulunacağım. Ökçeme basmalarına, elbisemi çekiştirmelerine ses çıkarmayacağım."[17]

HAYIR! AÇIM!

Oturarak namaz kıldığını gören Ebu Hureyre sorar:

*"Ey Allah'ın Elçisi! Hasta mısın?"*Cevap verir:

"Hayır, açım!"[18]

ALLAH YOLUNDA

Cebel oğlu Muaz'ı Yemen'e vali atamış, uğurlamaktadır. Kendinin at üstünde, Hz. Muhammed (asv) 'in ise yaya olmasından utanan Muaz:

*"Ey Allah'ın Elçisi! İzin verirsen ben de inip, seninle beraber yürüyeyim."*der.

Teklif kabul edilmez.

"Ey Muaz! Bu adımlarımın Allah yolunda atılan adımlar olmasını arzu ediyorum."[19]

DÜNYADAN KONUŞTUĞUMUZDA

Önde gelen vahiy yazıcılarından Sabit oğlu Zeyd anlatmaktadır:

"Ben Hz. Muhammed (asv) 'in komşusu idim. Ona vahiy indiği zaman bana haber gönderirdi. Ben de, gider vahyi yazardım. Biz Onun yanında dünyadan konuştuğumuzda o da dünyadan, ahiretten konuştuğumuzda o da ahiretten, yemekten konuştuğumuzda o da yemekten konuşurdu. Demek istiyorum ki bize uymakta ve bizim seviyemize inmekteydi."[20]

BÜYÜK ALLAH'TIR

Yabancı bir heyet ziyaretine gelir. Söze iltifat ederek girmek isterler ve:

"Sen bizim büyüğümüzsün." derler. O cevap verir:

"Büyük Allah'tır." Heyettekiler:

"Öyleyse, sen bizim en üstünümüz ve en güçlümüzsün." derler. Bunu da hoş görmez:

"Çok ileri gitmeyin. Şeytan inanmadığınız şeyleri size söyletmekle, doğruluktan sizi ayırmasın."[21]

GEL ŞİMDİ ÖDEŞELİM

Hz. Muhammed (asv) boy abdesti almaktadır. Arkadaşlarından biri de örtü tutarak O'nu perdeler. Abdest bitince Hz. Muhammed (asv) :

"Gel, şimdi ödeşelim."der. Arkadaşının aksi ısrarına rağmen bu kez de O, ona örtü tutar. Arkadaşının:

"Ey Allah'ın Elçisi! Niçin zahmet ediyorsunuz." sözüne;

"Zahmeti yok diyerek." cevap verir.[22]

HANGİ YOLDAN İSTERSEN

Zihinsel özürlü bir kadın mescidden içeri girer...

*"Ey Muhammed (asv) gel benim evimdeki işlerimi gör."*der. Hz. Muhammed (asv) tebessümle, fakat ciddi bir ses tonuyla:

"Hangi yoldan gitmek istiyorsan kalk gidelim." der ve kadının peşine takılır, giderler... Peşlerinde de hayret ve hayranlık içerisindeki arkadaşları...[23]

ARKADAŞ SAKİN OL

Yeni Müslüman olmuş ve kendisini ilk kez gören bir göçebe Arap heyecanından, karşısında titremektedir. Hz. Muhammed (asv):

"Arkadaş, sakin ol. Ben kral değilim. Kureyş kabilesinden kurutulmuş et yiyen bir kadının oğluyum." der.[24]

YERYÜZÜ DOLUŞUNCA

Bir arkadaşına, yanlarından geçen birini göstererek sorar:

"Bu kişi hakkında ne dersin?"

Arkadaşı:

"Toplumun önde gelenlerindendir. Kimi istese evlendirirler. Bir işi için kimden yardım istese, yardım ederler."

Hz. Muhammed (asv) susar. Az sonra geçen başka birini göstererek yine aynı soruyu sorar. Arkadaşı bu kez de:

"Bu, çok fakirdir. Ne kız verirler, ne işine yardım ederler." der

Hz. Muhammed (asv) bu kez susmaz:

“Ama bu fakir yeryüzü doluşunca, ötekinden hayırlıdır.”[25]

KUYUYU GERİ ALMASI

Düşmanla yapılan savaş sırasında ele geçen bir kuyuyu, ganimet payı olarak isteyen Sahr, Hz. Muhammed (asv) 'den istediğini alır. Fakat kuyunun sahibi olan düşman kabilesi daha sonra Müslüman olur. Şimdi bütün mallarını geri almaktadırlar. Hz. Muhammed (asv) utangaç bir tavırla Sahr'a gelerek başını önüne eğer ve kuyuyu geri vermesi gerektiğini söyler. Sahr hiç itiraz etmez.

*"Pekiyi, ey Allah'ın Elçisi!"*der.

Hz. Muhammed (asv) kendi eliyle verdiği bir şeyi geri istemek mecburiyetinde kaldığı için kıpkırmızı olmuştur.[26]

DUANDA BENİ DE UNUTMA!

Hz. Ömer (ra) kendisinden umre yapmak üzere Mekke'ye gitmek için izin ister. O sevinerek izin verir ve öğütler:

"Kardeşim! Duanda beni de unutma."

O gün Hz. Ömer (ra)'in anlatımıyla hayatının en sevinçli günüdür.[27]

HZ. FATMA’NIN ÇEYİZİ

Kendine en çok benzeyen ve kendinden geriye kalan tek çocuğu Hz. Fatma (r.anha)’yı evlendirirken, ona çeyiz olarak verebildikleri,**yorgan yerine kullanılan kadife bir örtü, yaygı, elek, havlu, bir bardak, bir el değirmeni, bir tulum, iki su testisi, içi hurma lifi dolu bir deri minder, deriden yapılmış bir kap ve bir kırbadan,** ibarettir. Yorgan yerine verilen kadife örtü kısa olduğu için başa çekilince ayak, ayağa çekilince de baş açıkta kalmaktadır.[28]

BİZ ONU KATIK YAPAR YERDİK

Hz. Muhammed (asv) 'den sonraki yıllardır. Hz. Ayşe (r.anha), çevresindekilere, bir akşam babası Hz. Ebubekir (ra) tarafından kendilerine gönderilmiş bir koyun paçasını, eşi Allah'ın Elçisi (asm) ile beraber nasıl parçaladıklarını anlatmaktadır. Dinleyenlerden biri şaşkınlıkla sorar:

"Bu işi karanlıkta mı yaptınız?"

Hz. Ayşe (r.anha) acı bir gülümsemeyle cevaplar:

"Lambaya koyacak yağımız olsaydı, biz onu katık yapar, yerdik."[29]

BEN ÇOBANKEN

Bir kaç arkadaşı, ellerinde arak isimli bir ağacın dikenli meyveleri de bulunduğu halde yanına girerler.

Meyvelerin ham oluşu dikkatini çeken Hz. Muhammed (asv) son derece doğal bir şekilde:

"Bu ağacın meyvesini esmerleşip de tamamen olgunlaştığında toplayın. Ben çobanlık yaparken bunlardan toplar ve yerdim."der.

Bu sırada Arap yarımadasına ve yüzbinlerce inananın gönüllerine hâkim bir peygamberdir.[30]

DOĞRUYU SÖYLEYİN

Bazı Müslüman genç kızlar, *"Bizim aramızda öyle bir peygamber var ki, yarın ne olacağını bilir."* dizelerini de içeren bir ilahi söylemektedir. Bunu duyan Hz. Muhammed (asv), kızları uyarır:

"İlle de bir şey söyleyeceksiniz, doğruyu söyleyin." [31]

---

[1] Kadı İyaz, Şifa-ı Şerif, s.132.
[2] M.Yusuf Kandehlevi, Hayatü's Sahabe, II/412.
[3] M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, II/492.
[4] M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, III/154.
[5]M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, III/219.
[6]M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, I/381.
[7]Ebu’ş Şeyh el İsbehani, Hz. Muhammed (asv) ’in Edeb ve Ahlakı, s.58/236.
[8]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, I/63.
[9]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, III/188.
[10]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/156, 157; Kadı İyaz, a.g.e. s.132.
[11]M. Yusuf Kandehlevi. a.g.e., III/68; Kadı İyaz. a.g.e., s.129.

[12]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., I/383 ve IV/482.
[13]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/15; Kadı iyaz. a.g.e., s.130.
[14]Ebu'ş-Şeyh el-isbehani, a.g.e. s.64; Ed: Prof. Dr. İ. Lütfi Çakan, Hz. Peygamber ve Aile Hayatı, s.275; M. Yusuf Kandehlevi. a.g.e., III/153; M.Fethullah Gülen. Sonsuz Nur, II/122.
15]İmam-ı Kastalani.Mevâhib-ı Leduniye, s.331.
[16]Afzalur Rahman, a.g.e., I/66.
[17]İbrahim Refik, a.g.e., s.109.
[18]M.Fethullah Gülen, a.g.e., II/234.
[19]İbrahim Refik, Güllerin Efendisi s.160.
[20]M. Yusuf Kandehlevi. a.g.e., III/123.
[21]M. Yusuf Kandehlevi. a.g.e., III/109.
[22]M. Yusuf Kandehlevi. a.g.e., III/339.
[23]Ebu'ş-Seyh el-İsbehani, a.g.e., s.58; M.Fethullah Gülen, a.g.e., I/339.
[24]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/153.
[25]Abdurrahman Azzam, Peygamberimizin Örnek Ahlâkı, s.86.
[26]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., II/575.
[27]M. Yusuf Kandehlevi. a.g.e., IV/93.
[28]İbn Sa'd, Et-Tabakat el-Kûbrâ, VIII/23.
[29]Ebu Abdullah Muhammed (asv) bin İsmail Buhari. Sahih.Nafakat. s.7.
[30]İbn Sad. a.g.e., I/107.
[31]M.Fethullah Gülen, a.g.e., II/123.

Cesur

Mar 30, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/11-cesur.gif **ŞECAAT VE NECDET**

Şecaat: Dinî ve dünyevî hukukunu korumak için canını dahî verecek derecede gösterilen bir yiğitlik olarak tarif edilir.

Necdet: Korku ve dehşet veren bir hâdise anında ve olağanüstü haller karşısında sabır ve sebat göstererek soğukkanlılığını koruyup, endişeye kapılmadan sakin bir şekilde hareket etmektir.

Bu hasletlerden her ikisi de Peygamberimiz (asm)'de tam ve mükemmel manada bulunuyordu.

O, insanların en cesuru, en yüreklisi, en kahramanı ve en yiğidi idi. Gençliğinden itibaren hayâtının bütün devrelerinde şecaat manasındaki cesaret, Peygamberimiz (asm)'de çok açık bir şekilde görülüyordu.

Peygamberimiz (asm) tebliğinde ve insanları hakka davetinde o derece metanet, sebat ve cesaret gösteriyordu ki, büyük devletler, büyük dinler, kavim ve kabilesi ve hatta amcası ona şiddetli düşmanlık ettikleri halde, zerre kadar bir tereddüt eseri, bir telaş, bir korkaklık göstermiyor; tek başına bütün dünyaya meydan

okuyor; İslâmiyeti anlatmaya devam ediyordu. Bu sebat ve azmin sonunda nihayet İslâmiyeti dünyaya hakim kıldı.

O'nda (asm), her zaman sarsılmaz ve sağlam bir irade vardı. Bu iradenin ters yüz edilmesi mümkün değildi. Çünkü O'ndaki (asm) iradeyi Cenâb-ı Hakk, gizli meşietiyle biledikçe bilemişti.

O İKİ KİŞİ

İslam takviminin başlangıcı olan Hicret yaşanmaktadır. Mekke civarındaki bir dağın yamacında mağara-kovuk arası bir yere sığınan Hz. Muhammed (asv) ve Hz. Ebubekir (ra)'in bir, bir buçuk metre yakınlarında, mağaranın hemen ağzında tepeden tırnağa silahlı iki yüz düşman dağın yamacını didik didik etmektedir. Biraz başlarını uzatıp da Hz. Muhammed (asv)'i ve arkadaşını görmekten onları alıkoyan, mağaranın kapısındaki örümcek ağı ve güvercin yuvasıdır. Yaşamlarının bıçağın sırtında olduğu bu en tehlikeli dakikalarda, güven ve huzur içindeki Hz. Muhammed (asv) yoldaşının da heyecanını yatıştırır:

> **"Kardeşim, o iki kişi hakkındaki zannın nedir ki üçüncüleri Allah'tır."**[1]

MEDİNE'DE GECE BASKINI

Bir gece Medine'de büyük bir gürültü işitilir. Endişe içinde sokaklara dökülen halk, şehrin düşman baskınına uğradığını zannederler. Hemen önlem alınıp, savunma durumuna geçilmeye çalışılır. Fakat bu arada eğersiz bir atın üzerinde, boynuna asılı kılıcıyla Hz. Muhammed (asv) görünür. Şehir dışından gelmektedir. **"Korkmayın, tehlikeli bir şey yok!"** der. Halk yatışır. Ve sonra

anlaşılır ki, gürültünün duyulmasıyla beraber kılıcını almış, en yakındaki ata eğersiz ve koşumsuz olarak atlamış ve şehir çevresindeki tehlikeli olabilecek yerleri teker teker kontrol etmiştir. Hiç kimsenin kendisine katılmasını beklemeden!.. Tek başına!..[2]

BUNDA YALAN YOK

Mekke fethedildikten sonra başkaldıran Hevazin'i itaat ettirmek için İslam ordusu Huneyn üzerine yürümüştür. Yeni fethedilen Mekke'de yeni Müslüman olmuş iki bin askerin de eklenmesiyle sayısı on iki bin kişiyi bulan ordu, o günün Arabistan'ı şartlarında olağanüstü bir büyüklüğe sahiptir.

Ve bazı yeni Müslümanlar bu sayı çokluğuna güvenerek, böyle bir ordunun yenilmesinin imkânsız olduğunu söylemeye başlarlar. Ne var ki henüz girdikleri Huneyn vadisinde kendilerinden bir kaç kat zayıf olan düşmanın ani bir baskını karşısında orduda panik baş gösterir. Kitle psikolojisiyle herkes birbirinden görerek geriye çekilmekte ve durum neredeyse bir bozgun halini almaktadır.

O sıcak dakikalarda bütün ordunun aksine dalga dalga üzerlerine gelen düşmana karşı saldırmaya çalışan bir tek kişi vardır; Hz. Muhammed (asv).

Yeryüzünde hakkı temsil ediyor olmasına rağmen, ordusunun dağılmaya başlaması karşısında hayatının en kızgın anlarından birini yaşayan Hz. Muhammed (asv) beyaz atının üzerinde dikilerek, meydan okurcasına:

> **"Ben Allah'ın Elçisiyim bunda yalan yok. Ben Abdulmuttalib'in oğluyum (düşmandan hiç kaçmamış bir ecdad) bunda yalan yok!"**

diye haykırmakta ve bütün gücüyle Müslümanların üzerine sağnak halde ok yağdıran Hevazin kabilelerine saldırmaya çalışmaktadır. Bu arada iki yakını atını güçlükle zapt etmektedirler.

Savaşı İslam ordusu kazanır.[3]

SENi BENİM ELİMDEN KİM KURTARACAK

Pek çok sahih hadis kaynağından bize nakledilen meşhur bir hadisedir. Peygamberimiz (asm) bir sefer esnasında kabilesinden uzak bir yerde dinlenmektedir. Gavres isminde cesur bir kabile reisi, kimseye gözükmeden, Peygamber Efendimizin (asm) yanına kadar ulaşmayı başarır. Elindeki kılıcı Peygamberimizin (asm) başının üstünde kaldırıp

“Seni benim elimden kim kurtaracak?” diye bağırır. O anda uykudan uyanan Peygamberimiz (asm) hiçbir tereddüt, endişe ve korku hissetmeden,**“Allah!..”** diye cevap verir. Sonra da şöyle dua eder:

“Allah’ım! dilediğin bir şeyle beni ondan kurtar.” O anda Gavres, ansızın gaibden gelen ve sırtına çarpan bir darbe ile yere yuvarlanır. Bu defa elindeki çok güvendiği kılıncı Hazreti Muhammed (asv)’in eline geçmiştir. Şimdi sıra O’ndadır ve sorar:

“Şimdi seni benim elimden kim kurtaracak?” Gavres pişmandır.

“Beni kurtaracak kimse yok!..” der. Aman diler. Efendimiz (asm) daha birkaç saniye önce canına kasteden düşmanını affeder, gitmesine izin verir.[4]

O’NUN ARKASINA SIĞINIRDIK

Cesareti ile mümtaz Hazreti Ali (ra) anlatıyor:

> **“Biz, savaş kızıştığında, gözler öfkeden kıpkırmızı kesildiğinde O’nun (asm) arkasına sığınırdık.”**[5]

---

[1]M.Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe , (I), shf:420
[2]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi (I), shf:82; M.Yusuf Kandehlevi, a.g.e. (III), shf:227
[3]İmam-ı Tirmizi, Şemail-i Şerif shf:265; M.Yusuf Kandehlevi, a.g.e. (III), shf:228
[4]Buhârî, cihad 84; megâzî 31; Müslim, fezâil 13; Hâkim, el-Müstedrek, 3/29.
[5]Müsned, 1:86; Müstedrek, 2:143; Kenzü’l-Ummâl, 12:347, 419.

İnsanların En Cömerdi

Mar 7, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/8-comert.gif Hz. Muhammed (asv), insanların en cömerdi ve en iyilik severi idi. Ramazan'da Cebrâil (as) ile beraber bulunduğu zamanlarda her şeyini verirdi. Cebrâil (as), her Ramazan gecesi Onun (asm) yanına gelir, ona Kur'an öğretirdi. Cebrâil (as) şöyle derdi:

"Allah'ın Râsulü, bereket getiren rüzgârlardan daha cömerttir." (Müslim, Fezâil, 12, 2308)

Malı olmayan kişide hırs değil kanaat olmalıdır. Malı olan kişide ise cimrilik değil cömertlik olmalıdır.

İKİ ALTINDAN KURTULMAK

Bilal-i Habeşi anlatır:

Allah'ın Elçisinin hesaplarını ben takip ediyordum. Bir fakir kendisinden yardım istediğinde bana emreder, eğer elimizde para yoksa birinden borçlanarak o fakirin ihtiyacını görürdük. Bu durumu bilen ve Hz. Muhammed (asv)'e de sempatisi olduğu zannedilen zengin bir putperest bir gün bana:

"Eğer borç para ihtiyacınız olursa, sağa sola gitme hepsini ben karşılayayım." dedi. Biz de onun sözüne ve iyi niyetine güvenerek öyle yapmaya başladık. Borcumuz bir hayli kabarmıştı. Ve zengin putperest gerçek niyetini ortaya koydu. Çarşıda rastladığı bir sırada bana:

"Ey zenci!" diye bağırdı.

"Ne var?" dedim.

"Aybaşına kaç gün kaldı biliyor musun?" dedi.

"Biliyorum, az kaldı." cevabını verince;

"Hele bir aybaşı olsun görürsün. O gün alacaklarıma karşılık seni rehin edip, yeniden köle yapacağım." dedi.

Bu tehdit çok ağırıma gitmişti. Hemen Allah'ın Elçisi'nin yanına varıp durumu anlattım. O da üzüldü. Fakat Allah'a tevekkül etti ve derhal bir çare aramaya koyuldu.

Ben çıkıp eve gittim. Fakat o gece üzüntümden gözümü kırpmam mümkün olmadı. Sabah namazı vakti, Allah'ın Elçisi'nin beni çağırdığını söylediler. Hemen kalkıp gittim. Yüzü gülüyordu. Bana kapıda duran üzeri mal yüklü dört deveyi göstererek:

"Müjde ey Bilal!.. Bunlar az önce Fedek hükümdarından hediye geldi. Hemen satıp borçlarımızı ödeyelim." dedi.

Derhal emrini yerine getirdim. Başta o putperest olmak üzere hiç kimseye hiçbir borcumuz kalmadıktan sonra, gelip durumu kendisine de haber verdim. Bana:

"Bir şey arttı mı?" diye sordu

"Evet, ey Allah'ın Elçisi! İki altın kaldı!" dedim.

"Beni o iki altından da kurtar. Sen onları da ihtiyaç sahiplerine vermedikçe ben eve gitmem." dedi.

O sırada mescidde oturuyordu. Bütün Medine'yi araştırmama rağmen ertesi gün akşama kadar o iki altını da verebileceğim gerçek ihtiyaç sahiplerini bulamadım. En sonunda Medine'ye henüz gelmiş iki yoksul yolcu için alışveriş yaparak onları da elimden çıkardım. Ve mescide gelip durumu Allah'ın Elçisine bildirdim. O da Allah'a hamd ederek, iki günlük bekleyişten sonra, nihayet kalkıp evine gitti.[1]

NE GÜZEL BİR HIRKA

Bir gün hanım Müslümanlardan biri kendi eliyle ördüğü bir hırkayı getirip O'na hediye eder. Sırtında yeni hırkasıyla arkadaşlarının arasında mescidde oturmaktadır. Arkadaşlarından biri hırkayı çok beğenir ve Hz. Muhammed (asv)'in herkesçe bilinen cömertliğinden de cesaret alarak,

"Ey Allah'ın Elçisi! Bu ne güzel bir hırka! Bana hediye eder misin?" der. Hz. Muhammed (asv) hiç sesini çıkarmadan ve tavırlarıyla da herhangi bir hoşnutsuzluk ifade etmeden, hırkayı sırtından sıyırır ve ona uzatır.[2]

DÜĞÜN YEMEĞİ

Arkadaşlarından biri evlenmektedir. Fakat adet olan düğün yemeğinde ikram edebileceği hiçbir şeyi yoktur. Durumu haber alan Hz. Muhammed (asv) evindeki unun tamamını ona hediye eder. Kendi evinde hiç yiyecek kalmaz.[3]

SÜTÜN HEPSİ MİSAFİRİN

Uzaktan gelen bir misafir Hz. Muhammed (asv)'in evinde gecelemektedir. Akşam yemeği olarak da sadece biraz keçi sütü vardır. Misafir hepsini içer. Kendilerine hiçbir şey kalmadığı için Hz. Muhammed (asv) ailesi geceyi aç geçirirler. Şikâyet etmezler.[4]

BUNUNLA EMROLUNDUM

Bir gün yanına fakir bir göçebe Arap gelir. Kendisine bir şeyler vermesini ister. Fakat o gün Hz. Muhammed (asv)'in mal ve para cinsinden hiçbir şeyi yoktur.

"Şu an sana verecek bir şeyim yok. İhtiyacın ne ise onu benim adıma satın al. Sonra ben o borcu öderim." der.

Fakir sevinerek çıkar, gider. Fakat yanındaki arkadaşları kendisini bu kadar zorlamasına üzülmüşlerdir. Bir tanesi, ayağa kalkar:

"Ey Allah'ın Elçisi! Bu şahıs daha önce de iki-üç kez geldi, senden bir şeyler istedi verdin. Şimdi ise elinde hiçbir şey yok. Gücünüzün yetmediği bir sorumluluğu herhalde Allah size yüklemez!"

Duydukları kendisini hoşnutsuz etmiştir. Sonra başka bir arkadaşı da ayağa kalkıp, konuşur:

"Ey Allah'ın Elçisi! Dilediğin kadar ver! Arş'ın sahibi olan Allah beni fakir eder diye de korkma!"

Yüzünde bir tebessüm yayılır. Sözünü herkese duyurur:

"İşte ben de bununla emrolundum."[5]

HEPSİ BİZİM OLDU

Hz. Ayşe (r.anha) anlatır: Bir gün bir koyun kesmiş ve bir bud dışında bütün eti dağıtmıştık. Allah'ın Elçisi:

"Koyunu ne yaptınız?" diye sordu. Ben, bir bud dışında hepsini dağıttığımızı söyledim.

"Ey Ayşe; demek ki bir bud dışında hepsi bizim oldu." dedi.[6]

DEVE ZİYAFETİ

Amr oğlu Nuayman en şakacı arkadaşlarındandır. Ne var ki şakaları herkesin kaldırabileceği cinsten de değildir. Bir gün mescide namaz kılmaya giren bir göçebe Arabın devesini keser... Mescidden çıkınca devesini yerde kesilmiş olarak gören Arap ağlayıp, bağırmaya başlar. Gürültüye toplanan insanlar Hz. Muhammed (asv)'e:

"Ey Allah'ın Elçisi! Bunu yapsa yapsa Nuayman yapar." derler. Nuayman bulunur ve suçunu itiraf eder. Kendisine **"Niçin?"** diye sorulduğunda ise, Hz. Muhammed (asv)'e dönerek utangaç bir tebessümle:

"Ey Allah'ın Elçisi! Siz nasıl olsa devenin bedelin ödersiniz diye düşünüp, hepimize bir ziyafet çekelim istedim." der.[7]

BORCUNU İKİ KAT

Birisinden yüz yirmi kilo ödünç tahıl almıştır. Alacaklı sıkışınca gelip borcunu ister. Hz. Muhammed (asv) yüz yirmi kilo borcuna karşılık olarak verir. Sonra bir yüz

yirmi kilo da, kendisine darda kaldığı bir zamanda borç vererek iyilik etmiş olduğu için hediye olarak verir.[8]

---

[1]M. Yusuf Kandehlevi, Hayat-üs Sahabe (ll), shf:333.
[2]İmam-ı Kastalani, Mevahib-i Ledüniyye, shf:348.
[3]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi (l), shf:60.
[4]Afzalur Rahman, a.g.e.(l). shf:60.
[5]İmam-ı Tirmizi, Şemâil-i Şerif, shf:353.
[6]Gerçeğe Doğru, (II). shf:16-34.
[7]Bekir Sağlam, Model İnsan, shf:76.
[8]Afzalur Rahman, a.g.e.(l), shf:4l

Eş Olarak

Mar 30, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/10-es.gif

Hz. Peygamber (asm), tavır ve davranışlarıyla hanımlarına örnek olmuştur. Bundan ötürü aile reisi, eşinden hangi tutumu sergilemesini bekliyorsa kendisi de o tutum içinde olmalıdır. Kişi nasıl muamele ederse, aynıyla mukabele görür.

Hz. Peygamber (asm)'in hanımlarıyla sohbetinde, basit denilebilecek problemleriyle bile ilgilendiğini görüyoruz. Aile fertlerine ilgi gösterdiğini, kıymet verdiğini ifade eden çeşitli söz ve davranışlarıyla, onları memnun etmiş ve ruhen tatmin etmeye de ehemmiyet vermiştir. Hanımlarına faziletlerini söylemesi, sevdiğini ifade etmesi, bineğine alması, aynı kabın suyu ile müştereken yıkanılması, hanımının hayvana binmesinde yardımcı olması ve dizine bastırarak bindirmesi, kendisine yapılan yemek davetine**"Hanım da gelirse"** kaydıyla icabet etmesi, bir sıkıntıyla kederlenip ağlayanın göz yaşlarını elleriyle silerek teselli etmesi gibi Resulullah (asm.)'ın pek çok davranışı hanımlarını memnun etmeye yöneliktir.

Netice olarak, inananlar aile yaşayışında da Hz.Peygamber'i (asm) örnek alıp, önder edinerek saadete ulaşırlar. Çünkü Allah, Kur'an'ı Kerim'de şöyle buyurur:

"Gerçek şu ki, Allah'ı ve âhiret gününü (korku ve umutla bekleyen) ve O'nu her daim zikreden kimseler için Allah'ın elçisi güzel bir örnek teşkil eder." (Ahzâb, 33/21)

MAKSADIMIZ BU DEĞİLDİ

Hz. Ayşe (r.anha) ile aralarında küçük bir tartışma yaşanır. Sonunda konuyu bir hakeme götürmeyi kararlaştırırlar. Hz Muhammed (asv) hakem olarak Hz. Ayşe (r.anha)'nin babası Hz. Ebubekir (ra)'i önerir. Hz. Ayşe (r.anha) de kabul eder. Hz. Muhammed (asv) konuyu Hz Ebubekir (ra)'e anlatmaya başlarken eşi Hz. Ayşe (r.anha) sözünü keser ve,

"Anlatımında adaletli ol." diyerek uyarır.

Bu uyarıyı peygambere karşı önemli bir saygısızlık olarak kabul eden Hz. Ebubekir (ra), kendine hâkim olamaz ve kızının yüzüne bir tokat atar. Hz. Muhammed (asv)'in kaşları çatılır. Bir yandan Hz. Ayşe (r.anha)'nin burnundan akan kanları silerken, diğer yandan da sert bir tonla Hz. Ebubekir (ra)'e seslenir:

"Ey Ebubekir! Seni hakem kılmaktan maksadımız bu değildi."[1]

EYVAH EŞİM

Bir yolculuk sırasında Hz. Ayşe (r.anha)'yi taşımakta olan deve aniden parlayıp hızlı koşmaya başlar. Durumu gören Hz. Muhammed (asv)

"Eyvah, eşim!.." diye bağırır.

Ve deve, arkadaşları tarafından yakalanıp da tehlike atlatılıncaya kadar sakinleşmez, endişesi yatışmaz.[2]

KIZINI ZORLA EVLENDİREMEZSİN

Arkadaşlarından biri, kızını istemediği biriyle zorla evlendirmek üzeredir. Gönülsüz gelin, çareyi Hz. Muhammed (asv)'e sığınmakta bulur:

> *"Ey Allah'ın Elçisi! Babam beni istemediğim halde zorla amca oğlumla evlendiriyor."*

Hz. Muhammed (asv) babayı çağırır:

> **"Kızını, istemediği halde bir başkasıyla evlendirme hakkına sahip değilsin."**[3]

BABAM HZ. HARUN (AS)

Eşi Hz. Safiyye (r.anha)'yi bazı insanlar *"Yahudi kızı"* diyerek küçük görmek ister, kızdırırlar. O da gidip üzüntüsünü Hz. Muhammed (asv)'e açar. Allah'ın Elçisi, Hz. Safiyye (r.anha)'ye,

> **"Bak", der "Bir daha aynı şeyleri söyleyecek olurlarsa, sen de şu cevabı ver:*‘Benim kocam Hz. Muhammed (asv), babam Hz. Harun (as) amcam da Hz. Musa (as)'dır. Bu durumda ben hepinizden daha üstünüm!’*”**[4]

ŞİMDİ ÖDEŞTİK

Hz. Ayşe (r.anha) ile yeni evlidirler. Beraber koşu yarışı yaparlar. Hz. Ayşe (r.anha) kazanır. Aradan bir kaç yıl geçer. Hz. Ayşe (r.anha) kilo almış ve biraz şişmanlamıştır. Tekrar yarışırlar. Bu kez Hz. Muhammed (asv) kazanır. Gülümseyerek,

"Şimdi ödeştik." der.[5]

HANIM DA GELEBİLİR Mİ?

Medine'deki komşularından bir İranlı, akşam yemeği olarak hazırladığı özel bir çorbayı kendisiyle paylaşması için Hz. Muhammed (asv)'i davet eder. O, Hz. Ayşe (r.anha)'yi kastederek

"Hanım da gelebilir mi?" diye sorar. İranlı istemez. Hz. Muhammed (asv) de davete katılmaz. İranlı kısa bir süre sonra gelerek davetini tekrarlar. Hz. Muhammed (asv) yine sorar:

"Hanım da beraber mi?" İranlı yine kaşlarını kaldırır. Bir daha geçer. İranlı üçüncü kez davetini tekrarlar. Hz. Muhammed (asv) ise hala aynı noktadadır. **"Hanım da..."** der. İranlı bu kez kabul etmek zorunda kalır. Çorbayı Hz. Ayşe (r.anha) ile birlikte içerler.[6]

SAFİYYE'Yİ TESELLİ

Hayber'de ele geçirilen Yahudi esirlerden Safiyye, Hz. Muhammed (asv) ile evlenir. Babası ve önceki kocası yapılan savaşta Müslümanlar tarafından öldürülmüşlerdir. İlk gecelerini anlatırken Hz. Safiyye (r.anha) şöyle demektedir:

> *"Allah'ın Elçisi sabaha kadar benim gönlümü almaya çalışmakla vakit geçirdi:* **“Ne yapayım, senin baban bir türlü beni rahat bırakmadı. Bütün Arapları bizim aleyhimize biraraya getirmeye çalışıyordu.”** *dedi ve haklı olduğu halde yine de benden defalarca özür diledi."* [7]

KÖLE VE CARİYE

Hz. Ali (ra) ile Hz. Fatma (r.anha) evlenmek üzeredir. İkisini birden karşısına alarak öğüt verir.

> **"Ey Ali, kızımı sana cariye olarak veriyorum, ama unutma sen de onun kölesisin."**[8]

DOYMADIN MI?

Mescid'e yakın bir yerde Habeşistanlı zenci Müslümanlar yerel bir oyun oynamaktadırlar. Hz. Muhammed (asv)'in aklına eşi Ayşe (r.anha) gelir. Eve gider ve

“Ayşe, gel sen de seyret." der.

Hz. Ayşe (r.anha), olayı,

"Ben de yanağımı Allah'ın Elçisinin omuzu üzerine koyarak seyretmeye başladım." diye anlatır.

Oyun uzun sürer, Hz. Muhammed (asv) arada bir:

"Doymadın mı?" diye sorar.

Hz. Ayşe (r.anha) kendi deyimiyle *"Bana olan sevgisini denemek için"*

"Hayır!" diye cevap verir.

Hz. Muhammed (asv) yorulmasına rağmen sesini çıkarmaz. Ayak değiştirerek dikilmeye devam eder...[9]

AĞZININ DEĞDİĞİ YERDEN

Hz. Ayşe (r.anha) ile beraber yemek yerken özellikle dikkat eder. Bardağın Ayşe (r.anha)'nin içtiği yerinden su içer... Et yiyorlarsa Ayşe (r.anha)'nin ısırdığı eti elinden alır, onun ağzının değdiği yerden ısırır. Kendi elleriyle Ayşe (r.anha)'yi yedirir. [10]

EN ÇOK AYŞE'Yİ (r.anha)

Kalabalık bir grup içindedirler. Bir arkadaşı uzun bir zamandır merak ettiği bir soru sorar.

"Ey Allah'ın Elçisi! En çok kimi seviyorsunuz?"

Cevapta hiçbir çekingenlik ve kompleks yoktur.

"Ayşe (r.anha)'yi."

Aynı soru evliliklerinin başında Hz. Ayşe (r.anha) tarafından da sorulur.

"Beni nasıl seviyorsun."

"Kördüğüm gibi."

Hz. Ayşe (r.anha) aldığı cevaptan o kadar hoşnut olur ki, ilerleyen yıllarda sık sık sorusunu yineler.

"Ey Allah'ın Elçisi! Kördüğüm ne alemde?"

"İlk günkü gibi!"[11]

---

[1]Ataullah b.Fazlullah, Ravzat'ül-Ahbab, s.360.
[2]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, II/l26.
[3]M.Fethullah Gülen, Sonsuz Nur, I/392.
[4]Ed: Prof. Dr. İ. Lütfi Çakan, Hz. Peygamber ve Aile Hayatı, s.210.
[5]Prof. Dr. Hüseyin Algül, Alemlere Rahmet Hazreti Muhammed, s.89.
[6]Ed: Prof. Dr. İ. Lütfi Çakan, a.g.e., s.259.
[7]M. Yusuf Kandehlevi,Hayat'üs-Sahabe, III/123,302.
[8]Onk. Dr. Haluk Nurbaki. Fahr-i Kainat Efendimiz, s.l02.
[9]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/325.
[10]Ed: Prof. Dr. İ. Lütfi Çakan, a.g.e., s.74; Bekir Sağlam, a.g.e., s.84.
[11]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/l00; Ataullah b.Fazlullah. a.g.e.

Güvenilir

Apr 16, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/guvenli.png El-Emin Geliyor...

Efendimize (asm), peygamberlik vazifesinin verilmesinden önceki dönemlerdi... Kabe'nin yeniden inşaası için kabileler bir araya gelmiş olanca güçleri ile çalışmaktaydılar. Sıra Hacer-ül Esved'in yerine yerleştirilmesine gelmişti ki, her kabilenin canla başla yerine getirmek isteyeceği bu vazife için kabileler bir biri ile anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Bu anlaşmazlık öyle büyümüştü ki, bir an sesler yükselir olmuş ve kılıçlar kınlarından çıkmıştı.

Birkaç gün süren bu anlaşmazlık süresince Kabe'nin inşaasına ara verilmiş, herkes **Hacer-ül Esved**'in yerleştirilmesi meselesine odaklanmıştı. Kanlı bir hadisenin kopması her an beklenirken, Kureyş'in en yaşlılarından Ebû Ümeyye diye bilinen Huzeyfe b. Muğîre, ortaya atıldı ve taraflara şu teklifi sundu:

> **"Ey Kureyşliler! Anlaşamadığınız şu işte, mâbedin şu kapısından (Benî Şeybe Kapısını eliyle işaret ederek) ilk girecek zâtı aranızda hakem yapın; o kimse bu işi bir neticeye bağlasın!"**[1]

Ebû Ümeyye'nin beklenmedik bu teklifi, taraflarca tereddütsüz kabul gördü. Artık bütün gözler Benî

Şeybe kapısındaydı! Acaba kim çıkacaktı ve kabilelerin anlaşmazlığına nasıl bir çareyle son verecekti? Hiçbir kabilenin gönlünü kırmadan bu işi nasıl halledecekti? Merak dolu bakışlar, mescidin mezkûr kapısını dikkatle süzmekte idi. Kapıdan bir zât belirdi!

Uzaktan fark ettiler, kendisine mahsus boyu posu ve yürüyüşüyle vakar içinde gelen bu zâtı derhal tanıdılar ve sevinç içinde bağırdılar:

> **“El-Emin o! Muhammed o! Onun aramızda vereceği hükme râzıyız!”**[2]

Evet, gelen Muhammedü’l-Emin’di (a.s.m.). Herkesin itimadını kazanmış olan dürüst insandı. Bu sebeple, merak dolu bakışlar, birden sevinç bakışlarına döndü. Çünkü âdil karar vereceğinden hepsi tereddütsüz emindi.

Evet, isabetli karar vermekten şaşmayan Efendimizin (asm) gelişi, elbette tesadüfî değildi. Vereceği hükümle onlara, peygamberliğinden önce de, isabetli görüşe, derin düşünceye sahip olduğunu tasdik ettirecekti.

Kureyş, durumu kendilerine anlattı.

Kalbi gibi zihni de tertemizdi Efendimizin (asm)... İsabetli kararı vermekte gecikmedi ve şu emri verdi:

> **“Hemen bana bir örtü getiriniz!”**

Ânında getirdiler. Bir rivayete göre bu Velid b. Muğîre’nin elbisesiydi. Diğer bir rivayete göre ise, Efendimiz (asm), bizzat kendi ridâsını bu işte kullandı.[3]

Kâinatın Efendisi (asm), getirilen örtüyü yere serdi.

Küçük büyük herkesin dikkatli bakışları, Efendimizin (asm) üzerinde toplanmıştı. O örtüyle ne yapacaktı?

Merakları fazla sürmedi ve Sevgili Peygamberimiz (asm), **Hacerü'l-Esved**'i bu örtünün ortasına koydu; sonra da,

> **"Her kabileden bir kişi bunun birer köşesinden tutsun."**

diye emretti. Öyle yaptılar. **Hacerü'l-Esved**'i örtüyle, konulacak yere kadar kaldırdılar.

...Ve Resûl-i Kibriya Efendimiz (asm), bizzat **Hacerü'l-Esved**'i kendi eliyle yerine koyarak, bu şerefe nâil oldu!

Bundan sonra duvar örülmeye başlandı ve kısa zamanda tamamlandı.[4]

Böylece, Allah Resûlü, İlâhî mevhibenin bir eseri olan isabetli kararıyla, kabileler arasında büyük bir kanlı çarpışmayı önlemiş oldu.

Bu kararıyla Sevgili Peygamberimiz (asv), kendisinden çok daha yaşlı ve haliyle tecrübeli bulunanlardan bile daha isabetli görüşe, daha kuvvetli muhakemeye ve daha ziyade zekâya sahip bulunduğunu, aynı zamanda İlâhî bir kuvvetle teyit edildiğini ortaya koymuş oluyordu!

Emanete Sadık

Müşrikler Efendimize (asm) o derece güvenirlerdi ki, düşman oldukları halde kendisine en önemli şeylerini emanet olarak bırakırlardı. Efendimiz (asm) de bu emanetleri onlar müşrik olsalar bile en güzel şekilde muhafaza ederdi. Hatta hicret yolculuğunun başlamasından az evvel, evinin etrafını çevirip kendisini öldürmeyi planladıkları zamanda dostu Hazreti Cebrail (as) hadiseyi haber vermişti. O (asm) ise gitmeden evvel canına kasdeden müşriklerin emanetlerini alıp yanında götürüp onlara ders verebilecekken, **"el-Emin"**e yakışır bir şekilde tüm emanetleri müşriklere geri vermesi için

Hazreti Ali (ra)'i yerine bırakıp sonra yolculuğa çıkacaktı. Çünkü O, Muhammed'ül Emin'di (asm) ...[5]

---

[1] İbn Hişam, Sîre, c. 1, s. 209; İbn Sa'd, Tabakat., c. 1, s. 146; Taberî, Tarih, c. 2, s. 201.
[2] İbn Hişam, Sîre, c. 1, s. 209; İbn Sa'd, Tabakat, c. 1, s. 146.
[3] Belâzurî, Ensab, c. 1, s. 99.
[4] İbn Hişam, a.g.e., c. 1, s. 209-210; İbn Sa'd, a.g.e., c. 1, s. 146; Taberî, Tarih, c. 2, s. 201.
[5] Kaniatın Efendisi, Salih Suruç, s:297.

Hoşgörülü

Mar 30, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/9-hosgorulu.gif

YAHUDİ İDİ, İNSANDI

Medine'de meydanlık bir yerde arkadaşlarıyla oturmaktadır. Önlerinden bir cenaze alayı geçer. Alayın her şeyinden belli olmaktadır ki bu bir Yahudi cenazesidir. Hz. Muhammed (asv) cenaze geçinceye kadar, kalkarak ayakta bekler. Arkadaşları şaşkın, *"belki de durumu anlayamamıştır"* düşüncesiyle uyarırlar:

"Ey Allah'ın Elçisi! Bu bir Yahudidir."

Yani Müslüman değildir. Yani ayağa kalkmanız gereksizdir.

Oysa ki Hz. Muhammed (asv) başından beri her şeyin farkındadır, cevap verir:

> **"Fakat aynı zamanda bir insandır."**[1]

ABDULLAH'LA UĞRAŞMAYIN

Arkadaşları aralarından birini O'na (asm) şikayet ederler. Bu Huzafe oğlu Abdullah'tır.

"Çok şaka yapar ve boş şeylerle uğraşır." derler.

Hz. Muhammed (asv) üzerinde durmaz ve şöyle der:

> **"Abdullah'la uğraşmayın. Çünkü O Allah'ı ve Allah'ın Elçisini gerçekten seven bir kimsedir."** [2]

SARHOŞA LANET

Bir çok kez sarhoş yakalanmış bir Müslüman yine aynı durumda Hz. Muhammed'in (asv) önüne getirilir. O sırada yanında bulunanlardan biri dayanamaz, sarhoşa dönerek:

"Allah sana lanet etsin." der.

Hz. Muhammed (asv), kaşları çatık, yüzü gergin, lanet okuyana seslenir:

> **"Ona lanet okumayın. Allah'a yemin ederim ki, ben onu tanıyalı beri o hep Allah ile Allah'ın Elçisini sever."**[3]

TAİF'E HAYIR DUA

Uzayan kuşatmanın sıkıntılarından kurtulmak için arkadaşları Taif şehrine beddua etmesini isterler. O Taif ki yıllar önce de dinini yaymak için yardımlarını istemeye gittiğinde kendisini taş ve tükürük yağmuruyla karşılamıştır. Ellerini kaldırır ve dua eder:

> **"Allah'ım! Taif halkını İslam'ın zenginliği ile nimetlendir ve Medine'ye dostluk ruhu ile gönder."**

Duası aynen kabul edilir.[4]

HERKES KENDİNE YAKIŞANI

Bir yolculuk sırasında öğle molası vermişlerdir. Uzanıp, dinlenmek için arkadaşlarının kamp kurduğu yerden hayli uzakta bir ağacın gölgesini seçmiştir. Yattıktan bir süre sonra Gavres isminde, inançsız ve kendine diş bileyen bir kabile reisi tarafından fark edilir. Gavres'in kalbi sevinç ve heyecanla dolar. Bu gafil anından yararlanıp Hz. Muhammed'i (asv) öldürecek ve bütün Araplar arasında bitmez bir üne kavuşacaktır. Heyecanlı ama sessiz, parmaklarının ucuna basarak yanına kadar sokulur. Usulca uzanarak ağacın dalına asılı olan Hz. Muhammed'in (asv) kendi kılıcını alır ve olayın farkında olmayan, gözleri kapalı Hz. Muhammed'in (asv) boğazına dayar. Soğuk çeliğin temasıyla gözlerini açan Hz. Muhammed (asv) başucunda gururla sırıtan Gavres'i görür. Gavres ise artık zaferinden emin, bu anın zevkini çıkartmak ister. Şımarık bir tavırla sorar:

"Ey Muhammed, şimdi seni benim elimden kim kurtarır?"

Görünüşte haklıdır da, çünkü elindeki kılıcı iki santim itmesi Hz. Muhammed (asv) için dünya hayatının sonu anlamına gelecektir. Fakat O'nda (asm) hiçbir heyecan ve korku eseri görülmez. Gavres'in sorusuna;

"Allah!.." diye haykırarak cevap verir.

Ve o anda **"Allah"** nidasının dehşeti karşısında, Gavres tepe üstü, yere yuvarlanır, elindeki kılıç fırlar gider. Sonra onun kendini toplamasına fırsat vermeden hızla kalkan Hz. Muhammed (asv), kılıcını alır ve hala sırtüstü yatmakta olan Gavres'in boğazına dayar. Az önceki durum şimdi tam tersine dönmüştür. Mütebessim ve sakin bir şekilde sorar:

"Ey Gavres! Şimdi benim elimden seni kim kurtaracak?"

Ne yazık ki Gavres'in "Allah", deme şansı yoktur. Çünkü o inançsızdır. Fakat son derece zeki bir insan olduğunu verdiği cevapla da kanıtlar:

"Ey Muhammed! Herkes kendine yakışanı yapsın."

Hayat kurtaran bu zeki cevap karşısında Hz. Muhammed (asv) kılıcını geri çeker ve:

"Haydi git, serbestsin." der.[5]

BÜYÜCÜ

Medine'li Yahudilerden Lebid isminde biri O'na (asm) büyü yapar. Etkilenmiştir. Sonra Allah tarafından büyüden kurtarılır. Ve kendisine bu kötülüğü yapanın ismini de öğrenir. Fakat hiç kimse Yahudiyi rahatsız etmez. Hiç bir şey söylemez, hiçbir şey yapmaz. Yahudi Lebid sessizce bağışlanır.[6]

BEN DE ADİL OLMAZSAM

Arkadaşları arasında ganimet taksimi yapmaktadır. Yeni Müslümanlardan biri itiraz edecek olur.

"Bu paylaştırma adalete uymuyor."

Ve itirazcı, kızgın, yürüyerek oradan uzaklaşır. Hz. Muhammed (asv) hüzünlenir. Yavaşça:

"Yazık sana, ben de adil değilsem, kim olabilir ki?" der. Sonra arkadaşlarından yana döner:

> **"Onu bana yavaşça, azarlamadan geri getirin."** [7]

NAMAZDA ACEMİ

Ebu Süfyan'ın oğlu Muaviye yeni Müslüman olmuştur. Namazda konuşulmayacağını bilmemektedir ve bir gün Hz. Muhammed'in (asv) arkasında cemaatle namaz kılarlarken konuşur. Hapşıran birine:

"Allah sana merhamet etsin." der.

Namazın bozulacağından ötürü telaşlanan Müslümanlar, el işaretleri ve bakışlarıyla uyarıp, susturmak isterler. Bu durum Muaviye'yi daha da heyecanlandırır. Ve konuşmaya devam eder.

"Ne var, ne bakıyorsunuz, hiçbir şey anlamadım."

Müslümanlar bu kez de elleriyle bacaklarına vurarak Muaviye'yi sustururlar. En sonunda namaz biter. Fakat Muaviye heyecan ve suçluluk duygusundan ter içinde kalmıştır. Hz. Muhammed (asv) yanına sokulur.

> **"Namaz kılarken, dünya ile ilgili konuşulmaz. Namaz, tesbih, tekbir ve Kur'an okumaktan oluşmuştur."** der.

Muaviye bu olayı yıllar sonra *"O'ndan (asm) daha güzel öğreten birini görmedim. Beni ne azarladı, ne de kınadı."* diyerek anlatır.[8]

KÖTÜLÜĞE KÖTÜLÜKLE

Kendisinden mal ve para isteyen bir göçebe Arap var gücüyle elbisesine asılıp, çeker. Hz. Muhammed (asv) sendeler. Elbisenin çekildiği yere de kan oturmuştur. Hiçbir şey demez. Sakinleşince sorar.

"Şimdi söyle bakalım yaptığın bu kötülüğe karşı sana kısas yapılacak mı?"

Göçebe Arap kendinden emin cevaplar:

"Hayır."

"Niçin?"

"Çünkü sen kötülüğe kötülükle cevap vermezsin de ondan."

Hz. Muhammed (asv) bu cevap karşısında sadece tebessüm eder. Sonra emir verir. Arabın develerine mal yüklerler.[9]

DEVE ETİ YİYENLER

Kalabalık bir arkadaş grubuyla Mescid'te oturmaktadır. Az önce hep beraber deve eti yemişlerdir. İçerdekilerden biri elinde olmaksızın gaz çıkarır. Ortalığı pis bir koku kaplar. Herkes endişe ve utançla birbirine bakmaktadır. Biraz sonra ezan okunacak ve abdest tazelemek için dışarı çıkan kişinin **"o"** olduğu anlaşılacaktır. Durumun nezaketini değerlendiren Hz. Muhammed (asv) emir verir.

> **"Burada bizimle beraber deve eti yiyen herkes abdest tazelesin."**

Arkadaşları abdest için sıraya girerler. Suçlu deşifre olmaktan korunmuştur.[10]

DEVS'E LANET

Arkadaşları rica eder.

“Ey Allah'ın Elçisi! Devsoğulları kabilesinin azgınlığına, verdikleri zararlara gücümüz yetmiyor. Bari beddua etsen de yola gelseler."

Kıbleye yönelerek ellerini açar. Herkes dudaklarından dökülecek laneti beklemektedir. Arkadaşları kendi aralarında fısıldaşırlar.

"Devsoğulları mahvoldu!"

Oysa Hz. Muhammed'in (asv) ağzından çıkan dua herkesi şaşırtacaktır.

> **"Allah'ım Devsoğullarına hidayet ver. Doğruyu görmelerini sağla."**

Tam üç kez tekrarlar.[11]

KATİLİNE KARŞI

Karşısına onu öldürmek isteyen birini getirirler. Adam başına ne geleceğini bilmediğinden korkusundan titremektedir. Tebessüm eder, katilini yatıştırmaya çalışır:

> **"Korkma! Deneseydin bile beni öldürmeyi başaramazdın."** der.

Sonra emir verir, katil adayı serbest bırakılır.[12]

---

[1] Abdurrahman Azzam Peygamberimizin Örnek Ahlakı, s.94; İslamda İnsan Modeli ve Hz. Peygamber Örneği, s.125.;
[2] M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, II/479.
[3] M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., II/602.
[4] Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, III/292.

[5] M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/233.
[6] M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/304.
[7] Ebu'ş-Şeyh el-İsbehani, Hazreti Muhammed'in Edeb ve Ahlakı, s.4l, 42.
[8] Yrd. Doç. Dr. Abdullah Özbek, Bir Eğitimci Olarak Hazreti Muhammed, s.288.
[9] Kadı İyaz, Şifa-yı Şerif, s.107.
[10]İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s.2l.
[11] M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/l42.
[12] Kadı İyaz, a.g.e., s. 108; M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/141

Kulluk

Apr 7, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/4-kul.gif Peygamber Efendimiz (asm), her konuda olduğu gibi kulluk ve ubudiyet konusunda da ümmetine örnek olmuş; peygamberliği onun bir beşer olduğu gerçeğini ortadan kaldırmadığı gibi, bir kulun yaratıcısına ibadet etmesi mükellefiyetinden de azade kılmamıştır. Hz. Peygamber (asm) de ümmetin diğer fertleri gibi her türlü emir ve yasağın muhatabı olmuş, hatta bazı durumlarda -mesela gece namazı- bizlere göre sünnet sayılan ek mükellefiyetlerin ona farz olmasıyla daha ağır bir sorumluluk üstlenmiştir.

Beni Övmede Haddi Aşmayın

Peygamber oluşundan dolayı hiçbir zaman ayrıcalıklı biriymişçesine tavır ve davranışlarda bulunmayan Efendimiz (asm),

> **“Hıristiyanların Meryem oğlu İsa’yı övmede haddi aştıkları gibi, beni övmede siz de haddi aşmayın. Bilin ki ben sadece bir kulum. Benim hakkımda Allah’ın kulu ve elçisidir, deyin.”**[1]

buyurarak kul olma bilincinde de bizlere güzel bir örneklik sergilemiştir.

Ashâb-ı Kiram’ın kendisine hürmeten kullandığı bazı ifadeleri düzelten Allah Resûlü (asm), bir defasında

kendisini,

“Ey kâinâtın en hayırlısı.” diye çağıran kişiye dönmüş ve

“O, İbrahim’di.” demiştir.[2] Başka bir rivayette ise,

> **“Beni Yunus b. Matta’ya üstün tutmayın. Peygamberler arasında tafdil (daha faziletli olduğunu söyleme) yapmayın. Beni, Mûsâ’dan daha hayırlı görmeyin. Ben şüpheye düşme hususunda İbrahim’e göre daha zayıfım. Yusuf’un kaldığı kadar hapiste kalsaydım kralın davetine hemen uyardım.”**[3]

ifâdeleriyle kendisine aşırı ta’zimde bulunulmasını yasaklamıştır.

Şükreden Bir Kul Olmayayım mı?

Hz. Aişe (r.anha) anlatıyor: Peygamberimiz (asm) geceleri mübarek ayakları şişinceye kadar ibadet ederdi. Ben kendisine,

“Ey Allah'ın Resûlü, geçmişte işlenmiş ve gelecekte işlenmesi muhtemel bulunan günahlarını Allah Teâlâ bağışladığı halde niçin bu kadar yoruluyorsunuz?” dedim. Peygamberimiz (asm):

> **“Ya Aişe, Allah'a şükreden bir kul olmayayım mı?”** buyurdu.[4]

Peygamberimiz (asm) bu sözleri ile bazılarının zannettiği gibi Allah korkusu sebebi ile değil, Allah sevgisi ve zevki ile ibadet ettiğini ifade ediyordu. Peygamberimiz (asm)’in namazda en büyük zevki duyduğunu söylemesinin hikmeti bu idi. Hatta o, sabah namazının iki rekat sünneti hakkında: **“O iki rek'at bana dünyadaki her şeyden daha çok sevimlidir.”**[5] buyurmuştur.

Namaza Aşık

Efendimizin (asm) namaza karşı tutumu adeta bir aşk seviyesindedir. Bunu kendisi muhtelif ifadelerinde dile getirmiştir:

> **"Allah her nebiye bir arzu, istek ve şehvet vermiştir. Bana gelince, benim şehvetim, gece namaz kılmaktadır."**[6]

Bunun mânâsı şudur: "*Siz, cismaniyetinize, bedeninize ait değişik zevkleri adım adım takip edersiniz; size, o zevkler adına gelen sinyaller, sizi tutar kendine cezbeder; siz de, o zevklerin ardına düşersiniz. Bana gelince, ben, vicdan denen vaizin '**Kalk namaz vaktidir!'** sesini duyunca, beni bu sinyal, öyle ardına düşürür ve öyle kendimden geçirir ki, namazsız edemem. Gece namazı kılmadığım, gece kalkamadığım anlar, benim için en hüzün verici anlar ve dakikalardır. Ve benim için en zevkli ve saadetbahş olan anlar da, namazda olduğum anlardır.*" [7] Bir başka ifadesinde ise şöyle buyurmaktadır:

> **"Bana (üç şey) sevdirildi: Kadın, güzel koku; namaz ise benim gerçek göz aydınlığım."**[8]

O'nun (asm) kıldığı namazı, Hz. Âişe Validemiz (radıyallâhu anhâ) anlatırken: "**Öyle kıyamda dururdu ki, sorma gitsin. Öyle rükûa varırdı ki, sorma gitsin ve öyle secde ederdi ki, sorma gitsin!**"[9] der ve Allah Resûlü'nün (asm) kıldığı namazın güzelliğini anlatmadaki acziyetini bu ifadelerle dile getirirdi.

O (asm), namazında kulluğunu o denli derin temsil ediyordu ki neredeyse ürperip ağlamadığı namaz yok gibiydi. Sahabe, namaz kılarken O'nun (asm) sinesinin değirmen taşının ses çıkardığı gibi ses çıkardığını söylemektedir.[10] İçinde dönen boyunduruklar ve

kulluğun o ağır mükellefiyetleri O'nu (asm) kaynayan bir kazana çeviriyordu. Elbette ki bu hâl, O'nun (asm) en yüksek seviyede, kulluğunu ifa edebilme gayretinden ileri geliyordu.

Uzun Gece Namazları

Efendimizin (asm) gece namazlarında kıyamda uzun sureler okuduğu, rüku ve secdeleri de uzun tuttuğu, âyetlerin derin anlamları üzerinde düşündüğü, namazların peşinden duâlar yaptığı, Allah Teâlâ'yı zikrettiği, bol bol tövbe ve istiğfar ettiği de gelen rivâyetlerden anlaşılmaktadır.

İbn Mesud (radıyallâhu anh) diyor ki:

"**Bir gün Allah Resûlü'yle beraber gece namazı kılmaya azmettim. Geceyi O'nunla geçirecek ve O'nun yaptığı ibadeti ben de yapacaktım. Namaza durdu, ben de durdum. Fakat bir türlü rükûa gitmiyordu. Bakara sûresini bitirdi, *"Şimdi rükûa gider."* dedim; fakat O, devam etti; sonra Âl-i İmrân'ı, sonra da Nisâ sûresini okudu ve ardından rükûa vardı. Namaz esnasında o kadar yoruldum ki, bir ara aklıma kötü düşünceler geldi.**"

(Bu kötü düşünce ne olabilirdi? İlk anda acaba Hz. Süleyman (aleyhisselâm) gibi Allah Resûlü'nü kıyamda iken vefat etti mi zannetti, diye akla gelebilir.) Onun için dinleyenler arasından biri sordu: *"Ne düşünmüştün?"* İbn Mesud (radıyallâhu anh):

"Namazı bozup, O'nu namazıyla baş başa bırakmayı düşünmüştüm."[11]

Hz. Âişe Validemiz (radıyallâhu anhâ) anlatıyor:

"Bir gece uyandığımda, Allah Resûlü'nü yanımda göremedim. Aklıma, diğer hanımlarından birinin yanına gitmiş olabileceği ihtimali geldi. El yordamıyla etrafı yokladım. Elim ayağına dokundu. O zaman Allah Resûlü'nün namaz kılmakta olduğunu anladım.. başı secdedeydi. Kulak verdim, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve şöyle yakarıyordu:"

> **"Allah'ım! Senin gazabından senin rızana sığınırım. İkabından affına sığınırım. Allah'ım! Başka değil, senden yine sana sığınırım. (Celâlinden cemaline, gazabından rahmetine, azamet ve heybetinden, şefkat ve re'fetine sığınırım.) Zâtını senâ ettiğin ölçüde, seni senâ etmekten âciz olduğumu itiraf ederim."**[12]
> **"Senin komşuluğun, yakınlığın, azizliktir. (Sana mücavir olan, aziz olmuştur.) Senin senâ ve övülmen, yücedir. Senin ordun mağlup edilemez. Sen vaadettiğin şeyde, vaadinden dönmezsin. Senden başka ilâh, senden başka mâbud da yoktur."**[13]

Hazreti Ebû Zerr'i (radıyallâhu anh) anlatıyor:

> **"Bir gece sabaha kadar namaz kıldı. (Dua âyetleri geldiğinde, o duaları ısrarla tekrar eden Allah Resûlü, namazını saygı, huşû ve ibadet mozayiği hâline getirirdi. Nafile namazlarında, secdede, rükûda, kıyamda okuduğu çeşitli ve çok uzun dualar vardır. O gün sabaha kadar: *"Eğer onlara azap edersen, şüphe yok ki onlar senin kullarındır. Eğer onları bağışlarsan, yine şüphe yok ki sen mutlak güç sahibisin, hüküm ve hikmet sahibisin."* âyetini[14]okudu ve ağladı."**[15]

O (asm), namaza bir türlü doyma bilmiyor, âdeta hiç doyum noktasına varamıyordu.

Abdullah b. Amr da şu hâdiseyi naklediyor:

“Bir gece Allah Resûlü'nün arkasında namaza durdum. Durmadan şu âyeti okuyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu[16]: *"Allah’ım, muhakkak onlar insanların çoğunu saptırmıştır. Kim bana tâbi olursa bendendir. Kim de isyan ederse, Gafûr sensin, Rahîm sensin."*"[17]

Oruçla Bütünleşen Peygamber

O'nun (asm) ibadeti, bir bütünlük arz ediyordu. Namazı en mükemmel şekliyle eda ederken, başka bir ibadet çeşidi olan meselâ orucu da ihmal etmiyordu. Haftanın bir iki gününü mutlaka oruçlu geçiriyor; hatta bazen de o kadar uzun süre oruç tutuyordu ki, sanki hiç iftar etmiyor zannedilirdi.[18] Bazen da işi fıtrî seyrinde bırakır ve herkes gibi iftar ederdi. Ancak oruçlu olduğu günler, diğerlerine kıyasla daha çoktu.[19]

O (asm), zaman zaman savm-ı visâl yapardı. Yani hiç iftar etmeden birkaç gün üst üste oruç tutardı. Sahabe O'nun (asm) orucuna özenir ve O'nu (asm) taklit etmek isterlerdi ama, bu çok zordu. Bir defasında, Ramazan'ın son günleriydi ki, Efendimiz (asm) savm-ı visâle niyetlenmişti. Sahabe de aynı şekilde niyet ettiler. Ancak, oruç birkaç gün uzayınca, hepsinin dermanı kesildi. Bereket bayram gelmiş ve herkes sevinmişti. Zira, bayram, bir gün daha gecikmiş olsaydı, âdeta hepsi dökülecekti. Allah Resûlü (asm), onların bu durumunu görünce tebessüm buyurdu ve

> **"Eğer bayramın gelmesi gecikseydi, ben yine oruca devam edecektim."**

dedi. Ardından da kendisinin güç yetirdiği bu ibadete, onların gücünün yetmeyeceğini söyledi.

> **"Çünkü Allah bana, sizin anlamayacağınız tarzda yedirir, içirir."** buyurdu.[20]

Bilhassa, Ramazan ayının son günlerinde Allah Resûlü (asm), bütün gününü ibadetle geçirirdi.[21] Özellikle son on gününü itikafla geçirir ve dünya ile olan bütün irtibatını kesip adeta melek gibi bir hal alırdı.

Yazın en şiddetli günlerinde de Allah Resûlü (asm) oruç tutardı. Birçok muharebede O (asm), hep oruç tutmuştu. Hele bazen harp öyle şiddetlenirdi ki, bunlardan biri itibarıyla kendisiyle beraber Abdullah b. Revâha'dan (radıyallâhu anh) başka oruç tutan kalmamıştı.[22] O (asm),

> **"Oruç, insanı günaha karşı koruyan bir zırhtır."**[23]

demişti. Ve bu zırhın en sağlamını da kendisi giymiş ve korunmuştu.

Aşırılıklardan Uzak

İbadetlerle ilgili olarak kişilerin ibadet etme gayretiyle ağır yükler altına girmemesini, kendi uygulamaları dışında yanlış ibadet alışkanlıklarına tevessül edilmemesi gerektiğini belirtmiştir. Bu çerçevede adeta ruhbanlık anlayışına kapı aralayacak girişimlere engel olmuştur.

Örneğin, ashâb-ı kirâmdan üç kişi, bir gün Sevgili Peygamberimiz'in (asm) ibâdetini öğrenmek için muhterem vâlidelerimize soru sormuşlardı. Onlar da gördüklerini anlattılar. Efendimiz'in (asm) îtidâl üzere yapmış olduğu ibâdetlerini az gören bu kimseler kendi kendilerine:

“Allâh'ın Rasûlü nerede biz neredeyiz? Onun geçmiş ve gelecek günahları bağışlanmıştır.” dediler. İçlerinden biri:

“Ben ömrümün sonuna kadar, bütün gece uyumaksızın namaz kılacağım.” dedi. Bir diğeri:

“Ben de hayatım boyunca gündüzleri oruç tutacağım ve oruçsuz gün geçirmeyeceğim.” dedi. Üçüncü sahâbî de:

“Ben de sağ olduğum sürece kadınlardan uzak kalacak, asla ve kat’a evlenmeyeceğim.” diye söz verdi. Bir müddet sonra Peygamberimiz (asm) onların yanına geldi ve kendilerine şunları söyledi:

> **"Şöyle şöyle diyen sizler misiniz? Sizi uyarıyorum! Allâh'a yemin ederim ki ben, sizin Allâh'tan en çok korkanınız ve O'na en saygılı olanınızım. Fakat ben, bazen oruç tutuyor, bazen tutmuyorum. Gece hem namaz kılıyor hem de uyuyorum. Kadınlarla da evleniyorum. Şunu iyi biliniz ki, benim sünnetimden yüz çeviren kimse, benden değildir."**[24]

Ben Kullardan Bir Kulum!

Hz. Peygamber (asm), Allah Teâlâ’nın eşsiz lütuflarına mazhar olmasına rağmen mütevazı bir kul olmayı, Allah’ın kulu olarak anılmayı tercih etmiş ve bunu pek çok vesilelerle dile getirmiştir.

> **“Acemlerin birbirlerini ta’zim ederek ayağa kalktıkları gibi benim için ayağa kalkmayın. Çünkü ben kulun yediği gibi yemek yiyen, kulun oturduğu gibi oturan bir kulum.”**

buyurması, ondan bahsederken sahabelerin, ***“Merkebe binerdi, arkasına adam bindirirdi, yoksulları ziyaret ederdi, fakirlerin yanına otururdu, kölenin davetine icabet ederdi, sahabelerin arasında oturduklarında kimseyi rahatsız etmeden mecliste boş bulduğu yere otururlardı.”*** şeklinde ifadeler kullanması onun tevâzuuna işaret etmektedir. [25]

“Dünya ile benim ne alakam olabilir?”

Dünyada bir misafir gibi yaşamıştı. Vefat ettiği zaman da bile arkasındakilere dünya malı namına birşey bırakamamıştı. Çünkü dünyanın asıl mahiyetini bilmiş, buranın bir misafirhane olduğu şuuruyla yaşamıştı.

> **“Dünya ile benim ne alakam olabilir? Ben bir yolcu gibiyim. Bir ağaç altında gölgelenen bir yolcu... Sonra da orayı terk edip yoluna devam eden ...”**[26]

Her Anı Dua ve Zikir Olan Peygamber

Yüzlerce insan, Efendimiz'in (asm) dualarını bir araya getirip, dua kitapları hazırlamışlardır. Bu eserlere bakanlar göreceklerdir ki, duada dahi Allah Resûlü'ne (asm) ulaşmak mümkün değildir. Sanki O (asm), hayatının her ânını dua ile geçirmiş gibidir. Bir insan, başka hiçbir iş yapmasa ve sadece dua etse, onun bir ömrü dolduran duası, ancak Allah Resûlü'nden (asm) bize ulaşan dualar kadar olabilir. Allah Resûlü (asm), dualarını hayatının içine paylaştırmış ve hep bu nurdan kristaller üzerinde yürümüştür. Dua, O'nun (asm) dudaklarından eksik olmayan virdi, gönlünde tütüp duran âh u efgânıydı. O (asm), bir an dahi duasız olmamış, dudaklarını ıslatan bu kevser dolu kadeh, hiçbir zaman elinden düşmemişti.

Aksiyon adamıydı, muhakeme insanıydı; fakat ibadet ve duada da eşi-menendi yoktu. O'nun (asm) dua ikliminden örneklerini sitemizin **"Peygamberimizin Duaları"** bölümünde bulabilirsiniz.

Eşsiz bir tevâzû örneği sergileyen Peygamberimiz (asm), geçmiş ve gelecek bütün günahları affedildiği halde istiğfar etmekten de geri durmamış, gerek bağışlanma dilemede ve gerekse tövbe etmede ümmetine öncülük vazifesini bihakkın ifa etmiştir. Onun (asm) tövbe ve istiğfarı, günahlar için olmayıp, Rabbine kulluğunun bir göstergesi ve ümmetine örnekliğinin uygulamadaki yansıması olsa gerektir.

Abdurrahman b. Avf (r.a) anlatıyor:

*"Bir defasında Peygamberimiz (asm), evinden çıktı, kendi özel odasına doğru yönelip içeri girdi. Kıbleye karşı durarak secdeye vardı. Secdesini o kadar uzattı ki öldü sandım. Hemen yanına yaklaşıp oturdum. Başını kaldırdı ve:***"Kimsin?"** *diye sordu.**"Abdurrahman."*** *dedim.***"Ne istiyorsun?"** ***"Yâ Rasûlallah, öyle bir secde yaptın ki Allah ruhunu kabzetti diye endişe duydum."*** *dedim. Rasûlullah:*

> **"Cibril bana gelerek Allah'ın şöyle buyurduğunu müjdeledi:** ***'Kim sana salavat getirirse ben de ona rahmet ederim. Kim sana selâm verirse ben de ona selâmet dilerim.'*** **Ben de şükretmek için Allah'ın huzurunda secdeye kapandım."** *buyurdu."*[27]

Hazreti Aişe validemiz (r.anha) anlatıyor:

"**Rasûlullah (asm) sık sık** ***'Estağfirullahe ve etûbu ileyh.'*** **derdi.**"[28]

Huzeyfe (r.a) anlatıyor:

*"Resûlullah'a (asm) dilimin keskinliğinden yakınarak **'Ey Allah'ın Resûlü, çoluk-çocuğuma karşı acı bir dilim var, beni ateşe sokacağından korkuyorum.'** dedim.Rasûlullah:*

> **"Niye istiğfar etmiyorsun? Gerçek şu ki ben her gün yüz defa istiğfar ediyorum."** *buyurdu."*[29]

Beni Hûd sûresi ihtiyarlattı!

Hz. Peygamber (asm),**"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol."**[30] âyetlerinin gereğini yerine getirme husûsunda çok gayret sarf etmiş, **"Beni Hûd sûresi ihtiyarlattı."** buyurmuştur. Kur'ân-ı Kerim'de kendisine hitaben ifade edilen tüm emirleri yerine getirmede ve bütün nehiylerden kaçınmada Hz. Peygamber (asm), son derece titiz davranmıştır.

Hz. Ebû Bekir (r.a.), Allah Rasûlü'ne (asm) sorar:

"Yâ Rasûlallah! Saçınızda ak görüyorum. Birdenbire ihtiyarladınız; bir derdiniz mi var?" Ve İki Cihan Serveri (asm) cevap verir:

> **"Beni Hûd, Vâkıa, Mürselât sûreleri ihtiyarlattı."**[31] Hûd suresinde O'na (asm):
>
> **"Emrolunduğun şekilde dosdoğru ol!.."**[32] denmişti.

Bu doğruluk, Cenâb-ı Hakk'ın, Habîbi (asm) için çizdiği doğruluktu. Ve O'ndan (asm), bu çizginin korunması isteniyordu. **Mürselât,** cennet ve cehennemin, zümre zümre ayrıldığını, insanların dehşet içinde iki büklüm olduğunu anlatıyordu. **Vâkıa,** yine bu zümreleri gösterip

teşhir ediyordu. Bu sûrelerde anlatılanlar, Allah Rasûlü’nü (asm) dehşette bırakıyor ve ihtiyarlatıyordu.

---

[1]Buhârî, Enbiyâ 48.
[2]Müslim, Fezâil 43.
[3]Buhârî, Enbiyâ, Kitabu’t Ta’bîr.
[4]Tirmizî, Şemâil 44.
[5]Müslim, Kitabu Salâti'l-Müsafirin, 14.
[6]Taberânî, el-Mu'cemü'l-kebîr, XII//84; Deylemî, Müsned, I/172; Heysemî, Mecmeu'z-zevâid, II/271.
[7]M.Fethullah Gülen, Sonsuz Nur, II/494.
[8]Nesâî, işretü'n-nisâ 1; Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, III/128, 199, 285.
[9]Buhârî, teheccüd 16; Müslim, müsafirîn 125.
[10]Ebû Davud, salât 161; Nesâî, sehv 18.
[11]Buhârî, teheccüd 9; Müslim, müsafirîn 204.
[12]Müslim, salât 221-222; Ebû Dâvûd, salât 148.
[13]Tirmizî, daavât 90; Ebû Dâvûd, edeb 97; Heysemî, Mecmeu'z-zevâid, X /124.
[14]Maide, 5/118.
[15]Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, V /149.
[16]M.Fethullah Gülen, Sonsuz Nur, II/497.
[17]İbrahim, 14/36.
[18]Ebû Dâvûd, savm 53; Tirmizî, savm 43; Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, II/91.
[19]Buhârî, savm 53; Müslim, sıyâm 178.
[20]Buhârî, savm 49; Müslim, savm 59.
[21]Buhârî, leyletu'l-kadr 5; Müslim, i'tikaf 7.
[22]Müslim, sıyâm 108-109; Ebû Davud, sıyâm 45.
[23]Buhârî, savm 2; tevhid 35; Müslim, sıyâm 162-163.
[24]Buhârî, Nikâh, 1.
[25]Ebû Dâvud, Edeb 152
[26]Tirmizi, Zühd 44; M. Fethullah Gülen, Sonsuz Nur, II/230.
[27]Ahmed bin Hanbel, II/334
[28]Buhârî, Ezân 123, 139; Müslim, Salât 218-220.

[29]Ebû Nuaym.
[30]Hûd, 11/112; Şûrâ, 42/15.
[31]Tirmizî, Tefsir 57.
[32]Hûd, 11/112.

Hayvanlara Bile Merhametli

Mar 1, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/14-hayvansever.gif

ONLARA NÖBETÇİLİK EDİP

Altmış üç yıllık hayatının en büyük zaferine yol almaktadır. On bin kişilik bir ordunun başında baba ocağı, ana vatanı Mekke'nin kapısına dayanmak üzeredir. Artık bütün Arabistan hâkimiyetini tanımıştır.

Ordunun en önünde ilerlerken yolları üzerinde yeni doğum yapmış dişi bir köpekle yavrularını görür. Arkadaşlarından Suraka oğlu Cuayl'i çağırarak emir verir.

> **"Anneyle yavrularının önünde duracak ve ordunun tamamı geçinceye kadar onlara nöbetçilik edip, ezilmekten koruyacaksın."**

Dişiyle yavruları rahatsız edilmemiş fakat on bin kişilik Fetih ordusu istikametini değiştirmiştir.[1]

KONUŞAMAYAN HAYVAN

Bir gün yolda giderken açlıktan karnı sırtına yapışmış bir deve görür. Yüzü bulutlanır ve devenin sahibine döner:

> **“Konuşamayan bu hayvana bakarken Allah'tan kork!”**[2]

KOYUNUN GÖZÜ ÖNÜNDE

Kuzeni Abbas oğlu Abdullah anlatmaktadır. Birgün Allah'ın Elçisiyle (asm) bir yere gidiyorduk. Birisi, kesmek üzere bir koyunu bağlamış, koyunun gözü önünde bıçağı biliyordu. Hz. Muhammed (asv), o kişiye seslendi:

> **“Onu defalarca mı öldürmek istiyorsun?”**[3]

SANA KİMSE DOKUNAMAZ

Arkadaşlarıyla oturmaktadır. Bir deve son hızla koşarak yanına gelir ve durur. Sığınmak ister gibi bir hali vardır. Az sonra da deveyi kovalayan sahipleri çıka gelir.

"Ey Allah'ın Elçisi, bu bizim devemizdir, üç gündür onu arıyorduk, nihayet yanınızda bulduk." derler.

Deve Hz. Muhammed'in arkasında durmaktadır. O devenin yularını bırakmadan konuşur:

> **"Ama deveniz sizden çok şikâyetçi."**

Şaşıran sahipleri sorar:

"Ey Allah'ın Elçisi, ne diyor?"

> **"O yanınızda büyümüş, yıllarca sırtında yük taşımış, size bir sürü de yavru vermiş ve en**

sonunda onu kesip etini yemeye kalkışmışsınız."

"Evet, ey Allah'ın Elçisi aynen öyle oldu."

Bunun üzerine Hz. Muhammed (asv) cebinden yüz gümüş ödeyerek deveyi onlardan satın alır ve deveye dönerek:

"Ey deve, haydi git. Allah rızası için serbestsin ve artık sana kimse dokunamaz." der.[4]

---

[1] Gerçeğe Doğru, (I), s. 10- 25.
[2] Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi (l). s.47.
[3] M.Felhullah Gülen, Sonsuz Nur (l), s.312.
[4] İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s. 166.

Nezaketli

Mar 30, 2011

TEMİZ DİŞLERLE

Başını eşi Hz. Ayşe (r.anha)'nin kucağına teslim etmiş, ruhunu da Allah'a teslim etmek üzeredir. Son saniyeleri sayılmakta, son nefesler alınıp verilmektedir. Ve bu dünyadan ayrılmadan önceki son işlerinden biri de, Hz. Ayşe (r.anha)'nin de yardımıyla dişlerini misvakla temizlemek olur. Rabbinin huzuruna temiz dişlerle, düzgün ve özenli bir üst başla gitmek için...[1]

ŞEYTAN GİBİ

Arkadaşlarından biri mescide girer... Saçı sakalı dağınık, birbirine karışmıştır. Hz. Muhammed (asv)'in yüz ifadesinin değişmesinden hoşnutsuzluğu belli olur. Mesajı alan arkadaşı hızla çıkar, tıraş olur, temizlenir ve geri dönerek O'nun (asm) önüne mahcup, gülümser bir edayla oturur. Hz. Muhammed (asv) de gülümsemektedir şimdi.

> **"Birinizin şeytan gibi saçı başı dağınık olması yerine, böylesi daha iyi değil mi?"** der.[2]

ELLERİNİ TEMİZLEMEDİKÇE

Mekke fethedilmiştir. Müslüman olmakta inatlarını aşamayıp sona kalanlar şimdi, kendi istekleriyle sıraya

girerek Hz. Muhammed (asv)'in önünde bağlılık sözü vermektedir. Bunlardan biri de amcasının katili, Mekke toplumunun yöneticisi Ebu Süfyan (ra)'ın eşi Hind'tir. Tam Müslümanlığını ilan edeceği sırada Hz. Muhammed (asv)'in gözleri Hind'in ellerine ilişir ve sözünü keserek bağlılık sözünü yarım bıraktırır:

> **"Ellerini temizleyip tırnaklarını kesmedikçe bağlılığını kabul etmem."**[3]

ÜÇ KERE EFENDİM

Birisi üç kez *"Ey Allah'ın Elçisi"* diye seslenir.

Hz. Muhammed (asv) üçünde de çağırana dönerek cevap verir:

> **"Efendim!"**[4]

BİR DAHA BÖYLE YAPMA

Mescide girdiğinde, nezaket kurallarından habersiz yeni Müslüman olmuş bir göçebe Arabın, burnunu sildiği paçavrayı yere attığını görür. Pisliği yerden kendi eliyle alarak temizler, sahibine dönerek yumuşak bir sesle konuşur:

> **"Bir daha böyle yapma."**[5]

ÂMÂ'NIN EVİNDE NAMAZ

Bir arkadaşının gözleri neredeyse hiç görmez olmuştur. Mescide gelmekte sıkıntı çekmektedir. Kendi evinde

kılmak zorunda kalacağı namazları gönül rahatlığıyla kılabilmek için Hz. Muhammed (asv)'e bir ricada bulunur.

"Ey Allah'ın Elçisi! Benim evime kadar gelip orada da iki rekât namaz kılabilir misin?"

Ertesi gün Allah'ın Elçisi (asm), Hz. Ebubekir (ra) ile beraber âmâ arkadaşının evinde namaz kılmaktadır.[6]

MECBUR KALIRSANIZ

Mescitte kıbleye yönelerek henüz oturmuştur ki, yüzü dalgalanır. Kıble duvarında kocaman bir balgam yapışık durmaktadır. Bu çirkinliğin, ne yaptığının farkında olmayan, Müslümanlıkta ve nezakette yeni bir göçebe Arabın eseri olduğu bellidir.

Sessizce yerinden kalkar ve duvarı kendi eliyle temizler, sonra dona kalmış kendisini seyreden topluluğa yönelir:

> **"Hiçbiriniz kıblesine karşı tükürmesin. Mecbur kalırsanız, sol ayağınızın altına, toprağa tükürün."**[7]

ÖNCE SATIN ALDI

Fakir arkadaşlarından Abdullah oğlu Cabir yeni evlidir ve ciddi bir geçim sıkıntısı içerisindedir. Arkadaşını bu sıkıntıdan kurtarmak, fakat bu arada onurunu da rencide etmemek isteyen Hz. Muhammed (asv), Cabir'e mal varlığını sorar. Zayıf bir deveden başka bir şeyi yoktur. Hz. Muhammed (asv) de satın almak üzere talip olur. Ücretini yolculuktan Medine'ye dönüldüğünde öder. Alışveriş bitince Hz. Muhammed (asv) deveyi tekrar

Cabir'e hediye eder. Olayı duyan bir Yahudi kulaklarına inanamamakta ve ısrarla:

"Deveyi önce satın aldı, sonra da hediye mi etti?" diye sormaktadır.

Hz. Muhammed (asv) ayrıca o gece Cabir'e dünya ve ahiret mutluluğu için uzun uzun dua etmiştir.[8]

---

[1]Prof. Dr. Hüseyin Algül, Alemlere Rahmet Hazreti Muhammed, s.163.
[2]Abdurrahman Azzam, Peygamberimizin Örnek Ahlakı, s.50.
[3]Abdurrahman Azzam, Peygamberimizin Örnek Ahlakı, s.50.
[4]M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, III/l52.
[5]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi , III/192.
[6]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, I/39.
[7]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, III/210.
[8]İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s.48

Öğretmen

Apr 7, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/3-ogretmen.gif Peygamber Efendimizin (asm) öğretmenliği ve terbiye ediciliği de müstesnadır. Onun terbiyesi ile meydana gelen o Asr-ı saadetin emsalsiz fertlerinden günümüze kadar gelen ümmetin fertleri hep Efendimizin (asm) terbiyeciliğinin şahitlerindendir. Evet, bu icraatı yapan Allah'tır; bunu sarraf ve cevherci olan Hz. Muhammed'in (asv) eliyle yapmıştır. Bu itibarla, denebilir ki, tüm insanlığı, hakiki insanlığa ve insanî kemalâta yükselten veya yükseltme adına eşsiz bir din getiren Hz. Muhammed Mustafa'dır (asm).

O'nun (asm) terbiye sistemi sadece nefis eksenli bir terbiye sistemi değildi. O (asm) ümmetini nefis, akıl, kalp ve bütün hissiyatıyla ele almış; çocuklarını diri diri toprağa gömen o vahşi kavimden, en medeni bir toplum meydana getirmişti. Bu durumu mümtaz sahabe Cafer İbn Ebî Talib'in, Necaşî karşısında söylediği sözler tam olarak özetlemektedir:

> **"Ey Melik, biz kan içer, leş yer, zina eder, hırsızlık yapar, adam öldürür ve yağmacılıkla iştigal ederdik... Kuvvetli olan, zayıfı ezer ve insanlık adına utandırıcı daha neler neler yapardık..."**[1]

Cafer İbn Ebî Talib böyle derken, Hz. Muhammed'den (asv) evvel insanlığın nasıl üst üste karanlıklar içinde

bulunduğuna dikkati çekiyordu.

Şimdi genel bazı başlıklar halinde Efendimizin (asm) terbiye sistemi hakkında bilgiler ve örnekler verelim. Ancak bilinmelidir ki, burada nakledeceklerimiz, ancak denizden bir damla kadar değerlendirilmelidir.

Okuma Yazmaya Verdiği Önem

Bedir Savaşı'nda yakalanan esirlerden kurtuluş fidyesi vermeye gücü yetmeyip de okuma yazma bilen esirler vardır. Efendimiz (asm) bunlara ensardan onar çocuğa yazı öğretmek şartıyla serbest bırakılacaklarını söylemişti. Bu fikir, hem esirlere, hem de Ensar'a iki taraflı menfaati olan bir görüştü. Hemen eğitim için kolları sıvayan esirler ve ashab, kısa süre içinde okuma ve yazmayı öğrenmişti. Bu sayede Medine'de okuma yazma bilenlerin sayısı iyice artmıştı.[2] Bunların içerisinde vahiy katibi olan ve istikbalde Kur'an'ın mushaf haline getirilmesinde vazife alacak olan Zeyd bin Sabit Hazretleri de vardı. O dönemde bir çocuktu, ama Allah Resulü'nün (asm) harika terbiyesi onu hem vahiy katibi yapmış hem de Kur'an'ın günümüze mushaf olarak ulaşması vazifesinde görev ifa edecek bir eğitim almasını temin etmişti.

Suffe Mektebi

Suffe Mektebi; İslam Tarihi'nde müstesna bir yeri olan ve pek çok alim sahabenin yetişmesinde vazife gören bir okuldur. Bu mektebin öğrenciler evi, ailesi, malı yani dünyayla onları meşgul edecek bir şeyleri bulunmayan sayıları 400-500 arasında değişen ve vakitlerinin tamamını Allah Resulü'nden (asm) ilim ve feyiz almakla geçiren sahabelerden teşekkül etmekteydi. Bunların eğitimleri Allah Resulü için o derece önemliydi ki, onların ihtiyaçlarını görmeyi kendi ailesinin ihtiyaçlarını görmekten üstün tutardı.[3] Burada yetişen sahabeler

daha sonra İslamı öğretmek için başka kabilelere öğretmen olarak gönderilirdi. İşte Ebu Hureyre gibi bütün hayatını ilme adayan bir dahi sahabe bu mektebin talebesidir.

Ashâb-ı Suffe, dînin menbaına en yakın, Rasûlullâh'ın (asm) meclisine en müdâvim insanlardı. Bu yüzden yetişmeleri daha hızlı oluyordu. Muallimleri başta Hazret-i Peygamber (asm) olmak üzere Übey bin Kâ'b, İbn-i Mes'ûd, Muâz bin Cebel ve Ubâde bin Sâmit gibi âlim sahâbîlerdi.

Ehl-i Suffe, yüksek seviyede ve âdeta hızlandırılmış bir eğitim görmekteydiler. Nitekim en çok hadîs-i şerîf rivâyet eden sahâbîler (muksirûn) umûmiyetle onlar içinden çıkmıştır. Ebu Hureyre'ye (ra) *"Neden bu kadar çok hadis naklediyorsun?"* diye soranlara:

> **"Benim, fazla hadîs rivâyet edişim garipsenmesin! Çünkü; Muhacir kardeşlerimiz çarşıdaki, pazardaki ticâretleriyle, Ensar kardeşlerimiz de tarlalardaki, bahçelerdeki ziraatlarıyla meşgul bulundukları sırada Ebû Hûreyre, Peygamberin (a.s.m.) mübârek nasihatlarını hıfzediyordu."** şeklinde cevap veriyordu.[4]

Kadın Talebeler

Allah Resulü'nün (asm) terbiyeciliği çok farklı alanlarda değerlendirilebilecek bir konudur. O insanları manen eğitirken, maddeten de en medeni milletlere galebe çalacak bir şekilde donatmaktaydı. Sahabelerinin erkeklerini eğitirken, hanım sahabeleri de ihmal etmemekte, onlara özel eğitim vereceği bir gün tahsis etmekteydi. Ancak burada dikkat edilmesi gereken çok önemli bir husus vardır: *Allah Resulü'nün (asm) kadınlara verdiği ehemmiyet, insanların kadınları insandan saymadıkları, alınır satılır bir eşya gibi gördükleri, doğan*

kızlarından utanıp diri diri gömdükleri bir dönemde olmaktadır.

Onun (asm) zamanında kadın öğretmenler de vardı. Nitekim Şifâ (Ümmü Süleyman b. Hayseme), Hz. Peygamber'in (asm) hanımlarından Hz. Hafsa'ya (r.anha) yazı öğretmiştir. Hz. Peygamber'in (asm) hanımları, ashabın kızlarının eğitim ve öğretimi ile ilgilenirlerdi. Onlar, evlerine gelen genç kızlara bildiklerini anlatırlardı. Bu kızlar da öğrendikleri bilgileri başkalarına aktarırlardı. Hz. Aişe ve Ümmü Seleme (r.anhüma) başta olmak üzere Hz. Peygamber'in (asm) hanımlarının ve daha başka kadınların eğitim ve öğretime büyük katkıları olmuştur. Öyle ki, Allah Resulü'nün (asm) eşlerinden teşekkül eden eğitim sistemine **"Ezvac-ı Tahire Okulu"** denilmiştir, yani **"Hazreti Peygamberin Pak Eşlerinin Okulu."**

Hz. Âişe (r.anha), öğrenme konusunda utanmayan ensar kadınlarını övmüştür.[5] Bu noktadan hareketle, kadınların öğrenmeye büyük ilgi gösterdiği sonucunu çıkarmak mümkündür. Sahâbîler de kendi kız çocuklarının eğitimiyle ilgilenmişlerdir. Söz gelimi Sa'd b. Ebû Vakkas, kızına yazı öğretmiştir. Hz. Peygamber'in (asm) eğitim konusunda hür-köle ayırımı gözetmediği de bilinmektedir. Hadis kaynaklarında onun şu sözü çok geçmektedir:

> **"Kim bir câriyeyi güzel bir şekilde eğitir, terbiye eder, sonra da azat eder ve evlendirirse onun için iki mükâfat vardır."**[6]

Şimdi de O'nun (asm) terbiye sisteminden geçen birkaç örnek nakletmek istiyoruz:

Çobanlıktan Âlimliğe...

Abdullah b. Mesud (ra) Ukbe b. Ebî Muayt'ın koyunlarını güden bir insandı.[7] Allah Resûlü'nün (asm),

terbiyesinden geçti ve bu koyun güden insandan öyle bir alim çıktı ki; denebilir ki Kûfe Mektebi, bu şanlı sahabinin eseridir. Düşünün ki, Alkameler, Nehaîler, Hammadlar, Sevrîler, Ebû Hanifeler hep bu mektebin talebeleridirler. Her biri kendi sahasında zirve olan bu büyükler, büyük ölçüde ilimlerini İbn Mesud kaynağından almışlardır. İbn Mesud ise, aslında bir deve çobanıydı. Ve işte Allah Resûlü (asm) bir deve çobanından böyle dâhiler yetiştiriyordu.

İslam'dan Önce Ömer, İslam'dan Sonra Ömer!..

İslâm'dan evvel Ömer, okkalı, gözü kara, sözünü esirgemez, azametli olmaya açık ve büyüklük yolunda bir insandı. Çocukluk döneminde, şununla bununla yarışması, takışması, hatta, develerin boynunu büküp altına alması, onda ne türlü kabiliyetlerin bulunduğunu göstermesi bakımından önemlidir.

İslâm'dan sonraki Ömer (ra) ise karıncaya basmayan, çekirgeyi öldürmeyen ince ruhlu ve hassas bir insandır. Şefkat ve hassasiyeti o kadar geniş ve şümullüdür ki:

> **"Fırat'tan geçerken bir koyun suya düşse ve boğulsa, Allah onun hesabını Ömer'den sorar."** derdi.[8]

İşte böyle bir terbiyeydi Hazreti Muhammed'in (asv) terbiyesi... Bediüzzaman, Hazreti Ömer'deki bu inkılabı şöyle veciz ifadelerle dile getirir:

> ***"Bir nazar-ı peygamber, birden bire kalb eder,***
>
> ***Bir bedevî câhil, bir ârif-i münevver.***
>
> ***Eğer mizan istersen: İslâmdan evvel Ömer, İslâmdan sonra Ömer.***

Birbiriyle kıyası: bir çekirdek, bir şecer.

Def'aten verdi semer, o nazar-ı Ahmedî, o himmet-i Peygamber.

Cezîretü'l Arabda, fahm olmuş fıtratları kalb etti elmaslara, birden bire serâser,

Barut gibi ahlâkı parlattırdı, oldular birer nur-u münevver."[9]

Mescitte Bevleden Şahsa Karşı Tutumu

Buhârî, Müslim, şu vak'ayı naklediyorlar:

"Bir gün Allah Resûlü mescitte oturuyorlardı. Bir bedevi içeriye girdi; ihtimal Efendimiz'e bir şeyler sorup öğrenecekti. Fakat bu adam gitti ve mescidin bir tarafına idrar etmeye durdu. Oradakiler, *'Dur, yapma!'* diye müdahale etmek istediler. Allah Resûlü *"Adamı bırakın ve idrarını kestirmeyin!"* buyurdu. O bir bedevi idi. Kalkıp onu dövebilirlerdi. Ne var ki, bedeviye karşı böyle bir muamele de bedevice olurdu. Allah Resûlü'nün ashabı bedevi değildi. Sonra buyurdular ki: *"Gidin bir kova su getirip idrarın üzerine dökünüz; su o pisliği alır götürür orası da temizlenir."*[10]

Evet, başlangıçta büyük çoğunluğu itibarıyla caminin içine bevledecek kadar bedevi ve vahşi bu insanlardan, o ideal cemaati çıkarmıştı. İşte Allah Resulü'nün (asm) tutumu, o bedeviyi İslama kazandırmıştı. Kim bilir belki de o bedevi, Tarık b. Ziyad, Şurahbil b. Hasene veya Ukbe'nin babasıydı...

İstiğna Dersi Alan Sahabi

İmam Buhârî, Sahih'inde anlatıyor:

"Hakîm b. Hizam, Allah Resûlü'ne (asm) geldi ve bir şey istedi. Allah Resûlü (asm) ona, istediğini verdi. Ancak Hakîm'in istemesi bitmedi. Aynı anda birkaç kere daha isteğini tekrar etti ve Allah Resûlü (asm) de, o ne istediyse verdi. Sonra da şöyle buyurdu:

> '**Bu dünya tatlıdır, şirindir, güzeldir, yemyeşildir. Çoğunuz bu cezbeye kapılıp gidebilirsiniz. Fakat istemeden size verilirse mübarek olur. İstediğinizden dolayı verilirse size yük olur ve minnet altında kalırsınız. Sakın istemeyiniz!**'

Daha sonra bu zat dilenecek durumlara düştü ama, ne Hz. Ebû Bekir (ra), ne de Hz. Ömer (ra), değil sadaka ve zekât, ganimetten gelen "humus"tan dahi ona bir şey kabul ettiremediler. ***"Hayır!"*** diyor ve almamada diretiyordu."[11]

Eğer Efendimiz (asm) bu zata istiğna konusundaki dersi, ona istediklerini vermeden evvel söylemiş olsaydı, belki farklı olumsuz hissiyatları devreye girecek ve bu dersten nasibini alamayacaktı. Ancak Efendimiz (asm) bütün olumsuzlukları bertaraf ettikten sonra, tam hakikat bir ders veriyor ve bu ders muhatabın bütün ruhuna ve kalbine nakşoluyordu.

---

[1]Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, 1/201-202.
[2]Tabakât, 2/22; Müsned, 1/246.
[3]Tabakât, 8/25.
[4]Tecrid Tercemesi, 7/47.
[5]Buhârî, I/41.
[6]Buhârî, I/33; İbn Hanbel, IV/395, 402, 414.
[7]Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, 1/379; İbn Sa'd, et-Tabakâtü'l-kübrâ, 3/150.
[8]Ebû Nuaym, Hilyetü'l-evliyâ, 1/53.

[9]Risale-i Nur Külliyatı, Sözler, Lemeat
[10]Buhârî, vudû 57; Müslim, tahâret 98-100.
[11]Buhârî, vesâyâ 9.

Önder

Mar 30, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/2-onder.gif

ZORUNLU YÜRÜYÜŞ

Ordu, Mustalikoğulları kabilesine karşı harekete geçmiştir. Zafer kolaylıkla kazanılır... Fakat dönüş yolculuğunun başlarında yaşanan bir olay büyük bir tehlikenin habercisidir.

Bir mola yerinde, Medineli bir Müslümanla Mekke'den hicret etmiş bir diğer Müslüman arasında basit bir sebepten bir tartışma yaşanır. Sonra olay hızla büyür ve bir Mekkeli-Medineli çatışmasına dönmeye başlar. Önlem alınmazsa, o güne kadar Müslümanların en büyük maddi güç dayanaklarını oluşturan iç birlik ve kardeşlik ruhu ortadan kalkmak üzeredir.

Duruma hızla el koyan Hz. Muhammed (asv) emir verir; ordu yürüyüşe geçer. Oysa her zaman molada geçirilen günün en sıcak saatleridir. O gün akşama kadar ve gece boyu hızlı tempoyla yürüyüş devam eder. Ertesi gün öğle saatlerinde nihayet mola izni verilir, ama neredeyse yirmi dört saattir hareket halinde olan orduda hiç kimse dünkü kavgayı devam ettirebilecek güce sahip değildir. Bütün ordu yarı baygın bir biçimde uyuyakalır. Bu arada Hz. Muhammed (asv) baş gösteren tehlikeyi ortadan

kaldıracak girişimlerde bulunmuş, kavganın büyümesi adına en tehlikeli saatler de atlatılmıştır.[1]

ADAM HAKLI

Bir arkadaşından bir miktar hurma ödünç alır. Ödeme zamanı gelince de o an kendi imkânı olmadığı için, Medineli bir Müslümana kendi adına borcunu ödemesini söyler. Fakat Medinelinin verdiği hurmaların kalitesi daha düşüktür. Alacaklı kabul etmez. Medineli kızar:

> *"Allah'ın Elçisinin verdiği hurmaları mı reddediyorsun?"* der. Alacaklı, boynunu bükerek;
>
> *"Eğer Allah'ın Elçisi de adaletli davranmazsa, kimden adalet bekleyeceğiz?"* diye sorar.

Bu durumdan Hz. Muhammed (asv)'in bilgisi yoktur. Haberdar edilince hüzünlenir, gözleri dolu dolu:

> **"Adam haklı!.."** der.

Emir verir, hurmalar değiştirilir.[2]

KAN DAVASI

Mescit'te hutbe okurken, Müslümanlıkta yeni birisi, ayağa kalkar, kan davası gütmektedir. Hz. Muhammed (asv)'in sözünü keserek;

> *"Ey Allah'ın Elçisi!"* der ve Mescid'te oturan bir grubu işaret ederek, *"Bunların ataları bizim aileden birini öldürmüşlerdi. Biz de karşılık olarak onlardan birinin öldürülmesini talep ediyoruz."* Hz. Muhammed (asv) sakin ama kararlı, cevap verir:

“Babanın intikamı oğlu üzerinden alınamaz.”[3]

SOPAYI UZATINCA

Arkadaşları arasında savaş ganimetlerini paylaştırmaktadır. Kalabalık tarafından sıkıştırılır. Biri de ağırlığını Hz. Muhammed (asv)’e vererek, yaslanır. O ise elindeki küçük sopa ile yaslanan kişiyi iterek, uyarmak ve etrafını biraz rahatlatmak ister. Fakat kazara sopa adamın ağzının kenarını çizerek, biraz kanatır. Bunu görünce Hz. Muhammed (asv) ganimet dağıtımına derhal ara verir, sopayı adama uzatarak, onun da aynı şeyi kendisine yapmasını ve ödeşmelerini ister. Tavrı ciddidir. Herkes şaşkınlık içerisindedir. Arkadaşı bir an tereddüt ettikten sonra eliyle sopayı iterek konuşur:

“Ey Allah’ın Elçisi! Seni bağışlıyorum.”[4]

HİÇ YALAN SÖYLEMEDİN

Görevinin ilk ve en sıkıntılı yıllarıdır. Dinini anlatmak için çaldığı her yüz kapıdan belki biri açılmaktadır. Bir gün yakın akrabalarını Mekke yakınlarındaki bir tepenin eteklerinde toplar, kendi kişiliğini ve arkada bıraktığı yaşamını peygamberlik iddiasının doğruluğuna delil olarak gösterecektir. Akrabalarına sorar:

"Şu tepenin arkasında bir düşman ordusu var, baskına hazırlanıyor desem, hiçbir kanıt istemeden bana inanır mısınız?”

*“Evet" derler, "çünkü bu güne kadar senin hiçbir yalanına hiç kimse şahit olmadı. Yemin ederiz ki sen **‘Emin’**sin."*

Konuşmanın devamında ise aynı insanlar davetini ve peygamberliğini reddederler belki, ama aslında O'nu onaylamışlardır. Farkında olmadan...[5]

GÜNEŞİ BİR ELİME AYI BİR ELİME...

Kureyş'in ileri gelenlerinin korkusu giderek büyümektedir. Aldıkları bütün önlemlere rağmen Hz. Muhammed (asv)'in etrafındaki küme giderek genişlemektedir. Kendi aralarında toplanarak *"Bir kez de tatlılıkla deneyelim."* derler. İçlerinden O'nun üzerinde etkili olacağına inandıkları birini seçerek elçi yaparlar. Elçi, Hz. Muhammed (asv)'in karşısında konuşmaya başlar:

> *"Ey Muhammed, sen bizim tanrılarımızı incittin, içimize tartışma ve bozgunculuk tohumları ektin, dayanışmamızı, birliğimizi bozdun, hepimize üzüntü ve dert getirdin. Eğer zenginlik istiyorsan, seni ülkemizin en zengini yapalım. Güç, iktidar ve liderlik istiyorsan, seni başımıza reis yapalım. İstediğin güzel bir kadın varsa, söyle, hemen senin olacaktır. Eğer hastaysan ve bu peygamberlik iddian ondan kaynaklanıyorsa, en iyi doktorları bulup seni tedavi ettirelim."*

Elçi bir insanın bu teklifler karşısında dayanmasının imkânsız oluşundan aldığı güvenle O'nun cevabını bekleyerek sözünü noktalar. Şimdi söz Hz. Muhammed (asv)'dedir.

> **"Ben mal istemiyorum. Hükümdarlık arzum da yok. Hatice'den başkasında da gözüm yok. Hasta da değilim. Ben sadece Allah'ın aciz bir kuluyum. O Allah ki beni size elçi olarak gönderdi. Bunu kabul ediyorsanız peşimden gelin. Aksi halde şunu aklınızdan hiç**

çıkarmayın, güneşi bir elime, ayı diğer elime koysanız bile bu davadan dönmem.”[6]

ON BEŞ GÜN SONRA

Bir arkadaşı yanına gelerek, dilenir. Bundan hoşnut olmaz, herkesin kendi ayakları üzerinde durmasından ve kimseye yük olmamasından yanadır. O'nu bir şeyler verip göndereceği yerde, sorar:

“Evinde para eder eşyan var mı?”

“Örtü ve yatak olarak kullandığım bir çul ve su içtiğim bir kap var.”

“Git onları getir!”

Eşyalar mescide gelince açık arttırmayla satışa çıkarılır. İki gümüşe satılır. Hz. Muhammed (asv) paraları uzatarak: Bir gümüşle yiyecek al. Diğeriyle de bir balta alarak bana getir.

Arkadaşı söylenenleri yapar. Elinde balta ile geldiği sırada Hz. Muhammed (asv) kendi elleriyle baltaya bir sap hazırlamaktadır. Ve baltayı sapa takarak, arkadaşına uzatır.

“Şimdi ormana git, odun kes ve sat. On beş gün sonra görüşelim." der.

Arkadaşı on beş gün sonra gelir. Yüzü gülmektedir.

"Ey Allah'ın Elçisi! On gümüş biriktirdim." diyerek paralarını gösterir. Allah'ın Elçisi de gülmektedir şimdi:

“Bunlarla biraz yiyecek ve giyecek al. İhtiyaçlarını gör ve unutma, kendi kendine

> **yetmek bir insan için dilenmekten daha onurludur. Dilenmek sadece hasta ve sakat olanlar içindir.”**[7]

YOLUNU KAYBETTİĞİNDE

Bir göçebe Arap, Müslüman olma niyetiyle gelmiştir; fakat henüz kararı kesin değildir. Netleştirmek için Hz. Muhammed (asv)'e sorar

> *“İnsanları neye çağırıyorsun?”*

> **“Yalnız Allan’a ibadet etmeye. O Allah ki, başın bir derde girdiğinde O’nu çağırırsın, seni kurtarır. O Allah ki, bir kuraklık olduğunda O’nu çağırırsın. Yeri yeşertir. O Allah ki, çölde yolunu şaşırdığında O’nu çağırırsın, yolunu buldurur.”**

Gelen adamın bütün soru işaretleri silinmiştir. Çünkü Hz. Muhammed (asv) davet ettiği dini onun anlayacağı şekilde anlatmıştır.[8]

BAZEN OLUR

Bir arkadaşı kimseye açamadığı büyük bir sıkıntıyı Hz. Muhammed (asv)'e getirir:

> ***“Ey Allah'ın Elçisi! Karım bir çocuk doğurdu, teni esmer. Ben ise beyazım?..”***

Hz. Muhammed (asv) sorunu anlamıştır. Nezaketi daha ileri gidilmesine izin vermez. Arkadaşının sözünü bitirmesini beklemeden bir soru sorar:

> **“Senin develerin var mı?”**

“Evet, var.”

“Peki, renkleri nedir?”

“Genellikle kırmızı”

“İçlerinde boz renkli de olur mu?”

“Evet, bazen olur.”

“O boz renk nereden gelmiştir?”

“Herhalde atalarından birine çekmiştir.”

“Karının doğurduğu çocuk da belki atalarından birine çekmiştir.”

Arkadaşı tatmin olmuş bir vicdan ve mutlu bir yüz ile yanından ayrılır.[9]

HZ. FATMA (r.anha)'YA HİZMETÇİ

Kızı Hz. Fatma (r.anha) son derece sıkıntılı bir evlilik yaşamı sürmektedir. Kocası Hz. Ali (ra)'nin anlatımıyla:

"Evimizde hizmetçi yoktu. Bütün işlerini bizzat Fatma kendisi yapıyordu. Zaten, bütünü bir tek odadan ibaret olan bir hücrecikte kalıyorduk. O hücrecikte, Fatma ocağı yakar ve yemek pişirmeye çalışırdı. Çok kere, ateşi alevlendirmek için eğilip üflerken, ateşten çıkan kıvılcımlar benek benek elbisesini yakardı. Onun için elbisesi delik deşik olmuştu. Yaptığı sadece bu değildi. Ekmek yapmak, evin ihtiyacı olan suyu taşımak da onun yüklendiği işlerdendi. Ayrıca değirmen taşını çevire çevire eli, su taşıya taşıya da sırtı nasır bağlamıştı."

O günlerde Medine'ye savaş esirleri getirilir. Bunlar ihtiyacı olan Müslümanlar arasında ev işlerine yardım etmeleri için dağıtılmaktadır. Hz. Ali (ra)eşine:

> *"Git babandan bir tane de bizim için iste."* der.

Hz. Fatma (r.anha) ister. Fakat peygamber babanın cevabı olumsuzdur.

> **"Kızım" der "Mescid'te yatıp, kalkan, öğrenimle meşgul olan fakir arkadaşlarımın ihtiyacı senden önceliklidir. Kusura bakma onlarınkini gidermeden, senin için bir şey yapamam."**[10]

MUHAMMED'İN KIZI FATMA DA OLSA

Mekke yeni fethedilmiştir. Mahzumoğulları kabilesinin reisinin kızı hırsızlık yapar. Hırsızın adı Fatma'dır. Cezalandırılması için Hz. Muhammed (asv)'e getirilir. Fakat günün siyasi dengeleri Mahzumoğullarıyla aranın bozulmamasını gerektirir. Durumun nezaketini değerlendiren bazı arkadaşları araya, Hz. Muhammed (asv)'in kıramayacağını düşündükleri birini koyarlar. Bu, Hz. Muhammed (asv)'in evlatlığı Zeyd'in oğlu, genç Üsame'dir. Yani bir bakıma manevi torunu. Üsame:

> *"Ey Allah'ın Elçisi! Bu kadını babasının hatırı için affetseniz..."* der.

Fakat Hz. Muhammed (asv)'in hayatının en kızgın anlarından biriyle karşılaşır. Cevap şiddetlidir:

> **"Bu istediğiniz şey sizden önceki toplulukların yok edilme sebebidir. Onların içinde de hatırlı ve güçlü biri bir suç işledi mi affedilir, halktan biri işledi mi cezalandırılırdı. Allah'a yemin ederim ki, bu suçu işleyen Mahzumoğullarının**

reisinin kızı Fatma değil de Allah'ın Elçisinin kızı Fatma olsaydı aynı cezayı verirdim.”

Emir verir. Hırsızın cezası uygulanır.[11]

BİZİ ALDATAN

Çarşıyı denetlemektedir. Bir dükkânın tezgâhında duran buğday çuvalına elini daldırır. Üstteki buğdaylar iri, parlak ve kalitelidir. Fakat çuvalın içinden eline ıslak ve kötü buğdaylar gelir. Kaşlarını çatarak dükkancıya nedenini sorar:

"Böyle yapmazsam satamam.. cevabını alınca da

"Bizi aldatan bizden değildir." der.

Emir verir, ıslak buğdaylar çuvalın üzerine çıkarılır ve öyle satılır.[12]

KENDİ ÖNLEMİM

Bedir düzlüğünde İslam'ın ilk ciddi meydan sınavı verilmek üzeredir. Hz. Muhammed (asv) küçük ordusunu savaş düzeninde yerleştirmiş ve kendinden üç kat kalabalık düşman ordusunun harekete geçmesini beklemektedir. Bu sırada savaş düzenleri konusunda bir uzman sayılan arkadaşlarından Münzir oğlu Hubab yanına gelir ve sorar:

“Ey Allah'ın Elçisi! Orduyu bu şekilde yerleştirmeni Allah mı sana emretti?”

“Hayır, benim kendi önlemim.”

“Öyleyse ey Allah'ın Elçisi! Ordu yanlış yerleştirilmiş...”

Ve askerlik bilimi açısından doğrusunu anlatır. Hz. Muhammed (sav) hiçbir tepki ve kapris eseri göstermeksizin arkadaşının sözüne uyar. Ordunun savaş düzeni değiştirilir. Birkaç saat sonra da İslam ilk zaferini kazanmıştır.[13]

Hz. Peygamber (sav), devlet idaresi için çeşitli kademelerde görevli tayininde, ehliyet ve liyakat esasına riayet eder; layık olan kişileri yaşları küçük olsa da, soylu ailelerden olmasalar bile görevlendirirdi. Hak olan hususlarda kendisine ve görevlilerine itaat edilmesini ister; ancak hakka ve hakikate uymayan konularda halkın itaat sorumluluğunda olmadıklarını belirtirdi. Böylece hak sınırları içerisinde emîre itaati gerekli görmekle birlikte, halkı kendi hizmetine mecbur kişiler olarak görmez, kendini onların üstünde saymazdı; bilakis onların içinden, aralarından biri idi.

---

[1]Diyanet Vakfı, Komisyon, İslamda İnsan Modeli ve Hz. Peygamber Örneği, s.146.
[2]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, III/190.
[3]Afzalur Rahman, a.g.e., I/74.
[4]Afzalur Rahman, a.g.e., I/75.
[5]Afzalur Rahman, a.g.e., I/70.
[6]Afzalur Rahman, a.g.e., I/67.
[7]Afzalur Rahman, a.g.e., III/212.
[8]M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü’s-Sahabe., I/73.
[9]Yrd. Doç. Dr. Abdullah Özbek, Bir Eğitimci Olarak Hz. Muhammed (s.a.v). s.100.
[10]M.Fethullah Gülen, Sonsuz Nur, I/368.
[11]Ed: Doç. Dr. Recep Kılıç, Hz. Peygamber'in Hayatından Davranış Modelleri, s.43.

[12]Ed: Doç. Dr. Recep Kılıç, a.g.e., s.37.
[13]Yrd. Doç. Dr. Abdullah Özbek, a.g.e., s..213

Baba, Dede ve Tüm Çocuklara Şefkatiyle

Mar 30, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/7-baba.gif

İBRAHİM'İ ZİYARET

Hizmetçisi Enes, O'nu (asm) **"Aile efradına O'ndan daha şefkatli davranan bir insan görmedim."** sözleriyle anlatır...

Hayatının son yıllarında dünyaya gelen oğlu İbrahim'i, bulunduğu süt annenin evinde sık sık ziyaret eder... Burası, Medine'nin kenar mahallelerindedir ve süt annenin kocası da bir demirci ustasıdır. Evin içi de çoğu kez demirci ocağından gelen dumanla doludur. Her ziyarette İbrahim'i kucağına alır ve uzun uzun koklayarak öper. Bu sırada bütün Arap yarımadasını hakimiyeti altında bulunduran bir devletin de başkanıdır.[1]

AĞLAYAN BİR ÇOCUĞUN SESİ

Mescit'te sabah namazını kıldırmaktadır. Genellikle yaptığı uygulama, farz olan iki rekatta, namazın ruhuna uygun bir biçimde, ağır ağır 100 ayet okuyarak uzun bir

namaz kıldırmak iken, o sabah çok kısa sürede namazı tamamlar ve selam verir. Arkadaşları sorar:

- Ey Allah'ın Elçisi! Bugün neden namazı hızlı kıldırdın?

- Ağlayan bir çocuğun sesini duydum. Ana-babasının üzüleceğinden endişelendim.[2]

BEN DE SİZİ SEVİYORUM

Maddi olarak son derece sıkıntılı geçen Hicret yolculuğu bitmiş, Medine'ye girilmektedir... Medineli Müslüman kız çocukları O'nu *"Dolunay doğdu üstümüze Veda tepelerinden"* şarkısıyla karşılamaktadır. Tam önlerinden geçerken Hz. Muhammed (asv) sorar:

"Küçük kızlar beni seviyor musunuz?"

Küçük kızlar *"Evet"* diye çığrışırlar. O da mutluluktan bütün yüzüne yayılan bir tebessümle konuşur:

"Ben de sizi seviyorum!.."[3]

CENNETİ HAK ETMİŞTİR

Aç bir anne kucağında iki küçük kızıyla beraber Hz. Ayşe (r.anha)'den yiyecek bir şeyler ister. Peygamber ve devlet başkan Hz. Muhammed (asv)'in evinde ise üç tane hurmadan başka bir yiyecek yoktur. Kızlarına birer hurma yediren anne, üçüncüyü de kendi yemek üzereyken aç çocuklar ellerini uzatarak onu da isterler. Ve anne verir. Hz. Ayşe (r.anha) akşam olduğunda hala olayın etkisi altındadır. Nihayet eve gelen Hz. Muhammed (asv)'e de anlatır. Hz. Muhammed (asv) yutkunarak konuşur:

"O anne bu hareketiyle cenneti hak etmiştir."[4]

HOŞ GELDİN KIZIM

Soyunun kıyamete kadar kendisinden devam edeceği ve yedi çocuğu içerisinde kendi vefatından sonraya kalan tek evladı olan Hz. Fatma (r.anha), Hz. Muhammed (asv)'in kalbinde çok özel bir yere sahiptir. Yanına her geldiğinde mutlaka ayağa kalkarak karşılar,

"Hoş geldin kızım." diyerek öper, elinden tutarak yanına oturtur. Fatma da babasına karşı aynı şekilde davranır. Kızına duyduğu sevgiyi ifade ederken:

"Fatma benim parçamdır, ona eziyet veren bana eziyet vermiş olur." der.

Beş-on sene öncesine kadar küçücük kız çocuklarını kendi elleriyle öldüren insanlardan oluşmuş bir toplum da onları izlemektedir. Kız çocuğunun gerçekte ne değerli bir nimet olduğunu anlayarak…[5]

KIZ – ERKEK AYRILINCA

Hizmetçisi Enes anlatıyor:

Bir Adam Hz. Muhammed (asv)'in yanında oturuyordu. Bir ara adamın oğlu geldi. Adam çocuğu dizine oturtarak öpüp sevmeye başladı. Biraz sonra kızı da geldi. Adam ise onu yanına oturtmadı ve hiç ilgilenmedi. Allah'ın Elçisi (asm)'in yüzü değişmişti, sert bir ses tonuyla sordu:

"Niçin ikisini bir tutmadın?"[6]

BANA DOĞRU KOŞUN

Kuzeni Cafer ve amcası Abbas'ın hemen hemen aynı yaşlarda olan çocuklarını karşısına alarak:

"Bana doğru koşun. Sizden kim önce yanıma varırsa, ona şunu şunu vereceğim." der.

Onlar da, O'na (asm) doğru koşarak göğsüne ve sırtına kapanırlar. Hz. Muhammed (asv)' de hepsini öperek kucaklar… Hayatı boyunca birçok defa…[7]

ANAM BABAMSINIZ

İranlı arkadaşı Selman anlatmaktadır:

Öğleye yakın bir vakitti. Mescid'te oturuyorduk. Hasan (ra)'la Hüseyin (ra)'in kayboldukları haberi geldi. Kendisiyle beraber herkes Medine ve etrafına dağılarak, çocukları aramaya başladık. Nihayet ben bir dağın eteğinde onları buldum. Birbirlerine korku içerisinde sarılmışlar, kıpırdamadan az ötelerinde duran bir yılana bakıyorlardı. Yılan ise başını onlara doğru uzatarak, dilini çıkarmış, tıslıyordu... Allah'ın Elçisine seslendim, hemen geldi. Durumu görünce yılanın üzerine seğirtti ve yılan kaçtı. O da torunlarının yanına döndü. Şimdi elini yüzlerine sürerek korkularını gidermeye çalışıyor, bir yandan da:

"Anam babamsınız, Allah katında ne kadar değerlisiniz." diyordu.

Çocukların korkusu yatışınca her birini bir omuzu üstüne alarak yavaş yavaş Medine'ye doğru yürümeye başladı.[8]

KÜÇÜK ADAM ORADA MI?

Sadık arkadaşı Ebu Hüreyre ile bir gün Hz. Fatma (r.anha)'nın evine giderler. Torunlarını görmek, sevmek istemiştir. Kapıdan girer girmez, Hasan (ra)'ı arayarak:

"Küçük adam orada mı? Küçük adam orada mı?" diye sorar.

Badi badi koşarak gelen torununu kucaklarken bir yandan da dua etmektedir.

"Ey Allah'ım! Ben onu seviyorum, senin de onu ve onu sevenleri sevmeni diliyorum."[9]

ONLARA MERHAMET EDİYORUM

Manevi evladı Zeyd'in oğlu Üsame'yi bir dizine, torunu Hasan (ra)'ı bir dizine oturtur. Başlarını birbirlerine yasladıktan sonra kendi başını da onlarınkine dayar ve Allah'a yönelir:

"Ey Allah'ım! Onlara merhamet etmeni diliyorum, çünkü ben onlara merhamet ediyorum."[10]

BENİM ÇİÇEKLERİM

Bir gece Hz. Muhammed (asv)'i ziyaret eden bir arkadaşı kendini şaşırmaktan alamaz. Hz. Muhammed (asv)'in elbisesinin içinde kıpırdayan bir şeyler vardır. Elbise açılınca sır anlaşılır:

"Benim çiçeklerim." diyerek sevdiği Hz. Hasan (ra) ve Hüseyin (ra)... Onları kucağına oturtarak dua eder:

"Bunlar benim oğullarım, benim kızımın oğulları! Ey Allah'ım ben onları seviyorum, senin de onları ve onları sevenleri sevmeni diliyorum."[11]

NE GÜZEL SÜVARİLER

Kızı Hz. Fatma (r.anha)'dan iki torun lütfedilmiştir: Hasan (ra) ve Hüseyin (ra)... Torunlarına olan ilgisini her ortamda ve rahatça sergileyen Hz. Muhammed (asv), kendisinden deve almasını istediklerinde, o an için bu dileği yerine getirebilecek parası bulunmadığından dört ayak olur ve şakayla karıştırarak:

"Haydi binin; bundan iyi deve mi olur?" der.

Başka bir gün sırtında Hasan (ra)'la Hüseyin (ra) ata binme oyunu oynarlarken Hz. Ömer (ra) ile karşılaşırlar... Peygamber aşığı Hz. Ömer (ra) çocuklara:

"Ne güzel bineğiniz var." der. Hz. Muhammed (asv) cevap verir:

"Onlar da ne güzel süvariler."[12]

DÜŞE KALKA YÜRÜYÜŞLERİNE

Mescid'in minberine çıkmış kendini pür dikkat dinleyen binlerce mümine seslenmektedir. Kapıda kırmızı gömlekleri içinde düşe kalka yürümeye çalışan iki bebe görünür. Başlar o yana dönmüştür. Fakat kimse Allah Elçisinin hutbesini yarıda kesmeye cesaret ederek çocukları almaya davranamamaktadır.

Hz. Muhammed (asv), hutbeye ara verir, minberden iner, onları kucaklar. Ve minbere geri dönerek kaldığı yerden

devam eder. Bu arada kendisini dinleyenlerden özür dilemeyi de ihmal etmez.

“Şu iki çocuğun düşe kalka yürüyüşlerine baktım ve hutbemi kesip onları yukarıya almaktan kendimi alıkoyamadım.”[13]

BEN BABAN AYŞE DE ANNEN

Bir bayram sabahı camiden evine dönmektedir. Sokakta bayramlıklarını giyinmiş, oynayan çocuklar görür. Fakat bir tanesinin durumu dikkatini çeker. Kenarda oturmuş, kirli ve eski elbiseler içinde diğerlerini seyretmektedir. Hz. Muhammed (asv) yanına yaklaşır...

"Oğlum, sen niçin arkadaşlarına katılmıyorsun?" der.

Çocuk hüzünlü, cevap verir...

"Ey Allah'ın Elçisi! Ben yetimim..." Hz. Muhammed (asv) için bu kadarı yeterlidir... Çocuğu elinden tutar, evine götürür. Orada yetim yıkanır, yeni elbiseler giydirilir, yedirilir, cebine para konur, sevindirilir... Sonra Hz. Muhammed (asv) onun yüzünü avuçları içine alarak,

"Benim baban, Ayşe'nin annen, Hasan'la Hüseyin'in de kardeşlerin olmasını ister misin?"

"Evet, ey Allah'ın Elçisi evet"...

Sevinç içinde ok gibi fırlayan çocuk, diğerlerinin arasına karışmıştır. Bu hızlı değişimi merak eden arkadaşları sorar:

"Ne oldu sana böyle?.."

Yetim cevaplandırır:

"Allah'ın Elçisi babam, Ayşe annem, Hasan'la Hüseyin de kardeşlerim oldu..."[14]

NE YAPSIN ENES?

On yaşından yirmi yaşına, Hz. Muhammed (asv)'in vefatına kadar hizmetine bakan, günlük işlerini gören zeki ve yaramaz bir Medinelidir... Malik oğlu Enes...

Bu on yıllık uzun süre Enes'in yaramazlıklarıyla doludur. Kendi anlatımıyla:

*"Hz. Muhammed (asv) beni çarşıdan bir şey almaya gönderirdi. Ben sokakta oynayan çocukları görünce onlarla oyuna dalardım ve ne alacağımı unuturdum. Sonra sus pus O'nun huzuruna gelirdim. O beni böyle mahcup ve ürkek görünce***'Ne yapsın Enes, O'nun elinde birşey yok ki, ona yapacağı işi Allah unutturuyor.'** *der ve gönlümü alırdı."*

Bu günlerden birinde Enes'in haylazlık katsayısı bir hayli yükselir ve gönderildiği iş için kendi içinden *"Allah'a and olsun ki gitmeyeceğim."* der. Sonra pişman olur, yola koyulur ve sokakta oynayan çocuklarla karşılaşınca da unutur. Oyuna dalar. Bir süre sonra bir el onu ensesinden yakalamıştır.

Dönünce karşısında Hz.Muhammed (asv)'i görür, gülümseyerek:

"Enesçiğim; gönderdiğim yere gittin mi?" demektedir.

Enes de *"Evet ey Allah'ın Elçisi. "Şimdi oraya gidiyordum..."* der.Hz. Muhammed (asv) hiçbir şey söylemeden gülümsemeye devam eder.

Yaşlılığında Hz. Muhammed (asv)'li yıllarının değerlendirmesini yaparken, Malik oğlu Enes şöyle diyecektir:

"Küçük yaşta yanına girdim ve tam on sene hizmetinde bulundum. Bana bir defa olsun sövmedi, beni bir defa olsun dövmedi. Yaptığım bir hatadan dolayı **"Niçin bunu yaptın?"** *veya ihmal ettiğim, yapmadığım bir işten dolayı* **"Niçin bunu yapmadın?"***diye kızmadı, azarlamadı. Yüzüme karşı yüzünü somurtmadı."*[15]

BİR EZAN DA BURADA OKU

Ebu Mahzure isimli bir çocuk müezzinin taklidini yaparak ezanla alay etmektedir. Hz. Muhammed (asv) onu yanına çağırır ve ezanla alay edildiğini fark etmemiş gibi ciddi ve yumuşak bir tavırla:

"Haydi bir ezan da burada oku." der.

Utanç içinde kalan Ebu Mahzure bu kez bütün yeteneğini zorlar, özenerek bir ezan okur.

Eksik ve yanlışlarını düzelten Hz. Muhammed (asv), cebine bir kaç kuruş koyar, eliyle de sırtını sıvazlayarak:

"Mübarek olsun..." der.

Ebu Mahzure gördüğü iltifat ve bağışlama karşısında hala şaşkındır. Mekke'de müezzinlik yapmak için izin ister ve alır. Yıllar boyunca Mekke'nin müezzinliğini o yapacaktır. [16]

ÇOCUĞU KANDIRMA

Medine'de bir anne sokağa kaçan çocuğunu eve getirebilmek için *"Gel bak sana ne vereceğim?"* demektedir. Olaya şahid olan Hz. Muhammed (asv) sorar:

"Çocuğa ne vereceksin?"

Anne *"hurma vermek istediğini"* söyleyince de uyarır:

"Dikkat et! Sana gelir ve ona bir şey vermeyecek olursan, senin için bir yalan günahı yazılır."[17]

---

[1]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, II/222 .
[2]Ebu'ş-Şeyh el-İsbehani, Hazreti Muhammed'in Edeb ve Ahlakı, s.71.
[3]Afzalur Rahman, a.g.e., III/262
[4]M. Yusuf Kandehlevi, Hayat-üs Sahabe, III/45.
[5]Afzalur Rahman, a.g.e., II/222, 225; M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/67
[6]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/46
[7]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/339
[8]M. Yusuf Kandehlevi. a.g.e., III/34l
[9]Afzalur Rahman, a.g.e., II/222
[10]Afzalur Rahman, a.g.e., II/222
[11]Afzalur Rahman, a.g.e., II/222
[12]Bekir Sağlam, Model İnsan, s.50; M.Fethullah Gülen, Sonsuz Nur, I/363
[13]Afzalur Rahman, a.g.e., II/222
[14]Gerçeğe Doğru, c.I, VII/34
[15]Afzalur Rahman, a.g.e., I/40; Doç. Dr. Recep Kılıç, Hazreti Peygamberin Hayatından Davranış Modelleri, s.133; Ebu's-Şeyh el-lsbehani, a.g.e.. s.34
[16]İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s.40
[17]İbrahim Refik, a.g.e., s.43

Şefkatli

Mar 30, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/6-sefkatli.gif

FAKİR HIRSIZ

Medine'de kıtlık yaşanmaktadır. Aç bir Müslüman bir bahçeye girerek ağaçlardan hurma toplar ve yer. Fakat bahçe sahibi tarafından yakalanır. Dövülür ve yediği hurmalara karşılık olarak elbiselerine el konulur. Sonra da fakir hırsız, yanında kendini döven ve soyan bahçe sahibi olduğu halde Hz. Muhammed (asv)'in yanına gelir. Fakir hırsız gördüğü davranıştan ötürü bahçe sahibini şikâyet eder. Hz. Muhammed (asv) her ikisini de dikkatle dinledikten sonra bahçe sahibine döner:

> **"O cahildi, sen ona öğretmeliydin; o açtı, sen onu doyurmalıydın."**

Bahçe sahibi önce fakir hırsızın elbiselerini iade eder, sonra da ona attığı dayağa bedel olarak kendi ambarından yüz seksen kilo buğday verir. [1]

DÜŞMANA YARDIM

Mekke'nin tahıl ihtiyacının bütününü karşılayan Hamame isimli bir kabile reisi Müslüman olur. Ve Mekke'ye tahıl

satışını durdurur. Aniden açlık tehlikesiyle yüz yüze kalan Mekke'li putperestler önce Hamame'ye başvururlar. Fakat sonuç olumsuzdur. Bunun üzerine, son çare olarak Hz. Muhammed (asv)'e bir elçi heyeti gönderirler.

"Eğer senden de bir çare bulamazsak, hepimiz açlıktan kırılırız." derler.

O, Mekkelilerin üç yıl boyunca kendiyle beraber bütün Müslümanlara bir tek buğday tanesi bile vermediklerini hatırına getirmez. Müslüman arkadaşlarıyla beraber kendisine sadece **"Rabbim Allah'tır."** dedikleri için, vatanlarında hayat hakkı tanımayıp, göç etmek zorunda bıraktıklarını düşünmez. Kendisini defalarca öldürmeye kastettiklerini dikkate almaz. Defalarca ordu düzüp Medine'ye yürüdüklerini unutur. Unutur ve Hamame'ye emreder, Mekke yeniden tahılına kavuşur.[2]

CANINA AZAP ETMESİN

Yaşlı birinin develeri üzerindeki iki oğlunun arasında yaya olarak Kâbe'ye gittiğini görür. Sebebini sorar. Öğrenir ki bu yaşlı adamın bir adağıdır. Fakat güçlükle yol alabilmektedir. Kendisine haber gönderir.

> **"Allah bu kişinin kendi canına azab etmesine muhtaç değildir. Söyleyin ona bir deveye binsin."**[3]

TAİF AÇ KALINCA

Mekke'nin fethinden sonra Taif'i kuşatmıştır. Kuşatma uzayınca Taif'te açlıktan ölümler başlar. Düşman teslim olmak üzere olmasına rağmen, kuşatmayı kaldırır. Halkının açlıktan ölümü sayesinde bir şehri teslim almaya

gönlü razı değildir. O Taif ki, yıllar önce O'nu (asm) taş ve tükürük yağmuruna tutarak, kendi anlatımıyla **"hayatının en acı gününü"** yaşatmış bir şehirdir.[4]

HZ. ZEYNEB'IN KATİLİ

Esved oğlu Habir, kızı Hz. Zeyneb (r.anha)'in katilidir. Zeynep, Mekke'den Medine'ye, babasının yanına hicret etmeye çalışırken yolu, içlerinde Habir'in de bulunduğu bir grup Mekke'li putperest tarafından çevrilir ve Habir elindeki mızrakla Hz. Zeyneb (r.anha)'i devesinden düşürür. Hamile olan Zeynep (r.anha) düşük yapar ve bir süre sonra da bu nedenle ölür. Mekke fethedilince, kendisinden Hz. Zeyneb (r.anha)'in intikamının alınacağı korkusuyla saklanan ve İran'a kaçma hazırlıkları yapan Habir'e haber gönderir. Can güvenliği verir. Huzuruna gelince de bağlılık sözünü kabul eder ve bağışlar.[5]

ŞEFKATİN ZİRVESİ UHUD

Uhud, İslam'ın ikinci büyük meydan sınavıdır. Taktik açıdan bir yenilgiyle sonuçlanan Uhud, başta Hz. Muhammed (asv) olmak üzere bütün Müslümanların çok acı çektikleri bir yerdir. Bu acılardan Hz. Muhammed (asv)'in payına, sevgili arkadaşlarından onlarcasının şehid edilişini ve ordusunun dağılışını görmek gibi en büyüklerinin yanında, üzerine yetmiş sefer kılıç savrulması, dişlerinin kırılması, yanağının yarılması ve diş etine demir parçalarının saplanması gibi göreceli olarak daha küçükleri de düşer.

Büyük, küçük bu acıların hepsinin birden yaşandığı en sıcak dakikalarda, sığındığı dağın yamacında ellerini kaldırır ve bütün bunlara neden olan Mekke'li putperestler hakkında dua eder:

"Allah’ım, benim halkımı bağışla. Çünkü onlar gerçeği göremiyorlar. Eğer görselerdi böyle yapmazlardı."

Bir yandan da yanağından ve dişlerinden dökülen kanları eliyle silerek, toprağa düşmelerine engel olmaya çalışmaktadır. Bu durum dikkatlerinden kaçmayan bazı arkadaşları daha sonra sorar:

"Ey Allah'ın Elçisi! Niçin kanınızın toprağa dökülmemesi için o kadar uğraştınız?"

"Allah'ın kanunudur. Bir toplum kendilerine rahmet olarak gönderilmiş bir peygamberi, kanı toprağa dökülecek ölçüde yaralarsa, kendilerine mühlet tanınmaz. Toptan yok edilirler."[6]

ŞEHİD ÇOCUĞU

Uhud'ta şehid düşen bir Müslümanın oğlu, aynı gün akşamüstü yaralı ve acılı Hz. Muhammed (asv)’e sorar:

"Babam nerede?"

"Baban şehid düştü."

Şehid çocuğu ağlamaya başlar. Hz. Muhammed (asv), başını okşar, kucağına alır ve çocuğa sorar:

"İster misin? Ben baban olayım, Ayşe'de annen olsun."[7]

İSLAM'A ÇAĞIRDINIZ MI?

Medine'ye yeni getirilmiş olan savaş esirlerini görür. Ve onları esir alan birlikte bulunan arkadaşlarına sorar:

"Bunları İslam'a çağırdınız mı?"

"Hayır!" cevabını alınca durumu kesinleştirmek için bir kez de esirlere sorar:

"Sizi İslam'a çağırdılar mı?"

Onlardan da *"Hayır!"* cevabı gelince, emreder, esirler serbest bırakılır ve ülkelerine iade edilirler.[8]

YEMEDİĞİNİZİ FAKİRLERE VEREMEZSİNİZ

Bir arkadaşı yemesi için bir keler (çölde yaşayan bir canlı) hediye eder. Fakat o alışkın olmadığı için keler yememektedir. Bunu bilen Hz. Ayşe (r.anha), keleri o sırada kapıda yiyecek isteyen bir fakire vermek için O'nun (asm) iznini ister. O ise izin vermez:

"Kendi yemediğinizden fakirlere veremezsiniz."[9]

BABACIĞIM, BABACIĞIM

İslam öncesi Araplarda kız çocukları öldürme âdeti yaygındır. İslam'ın ilk sırada ve şiddetle yasakladığı toplumsal alışkanlıklardan biri olan bu âdeti, yıllar sonra bir arkadaşı nasıl uyguladığını Hz. Muhammed (asv)'in önünde anlatır:

"Ey Allah'ın Elçisi! Ben de kız çocuklarımı kendi ellerimle gömmüştüm. Bunlardan birinde, kızımın elinden tuttum götürdüm ki kızım, tam da gelişip çarpıcı bir hal aldığı çağdaydı. Çölde uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım. Bir kör kuyunun başına gelmiştik. Ben eğildim bir şey arıyormuş gibi kuyunun içine bakmaya başladım."

Anlatımın burasında Hz. Muhammed (asv) ağlamaya başlamıştır. Adam devam eder:

*"Aniden sırtına bir tekme indirdim. Baş aşağı kuyuya yuvarlanırken **"Babacığım, babacığım"** diye feryat ediyordu."*

Hz. Muhammed (asv) şimdi katıla katıla ağlamaktadır. Bu hali karşısında duruma müdahale etmek zorunda kalan arkadaşları, adamın ağzını kapatarak, onu mescidden dışarı çıkarırlar.[10]

FARZ OLMASIN DİYE

Hz. Ayşe (r.anha) anlatmaktadır:

Allah'ın Elçisi bir gece mescidde nafile namaz kılar ve bir kaç kişi de kendisine uyar. Ertesi gece yine kılar, bu kez cemaat artmıştır. Üçüncü gece cemaat daha da artmış olarak mescidde beklemektedir. Fakat Hz. Muhammed (asv) gelmez. Ertesi gün de gelmeyişinin nedenini açıklar:

> **"Toplandığınızı gördüm. Fakat beni size katılmaktan alıkoyan şey, bu ibadetin size farz kılınmasından korkmam oldu."**[11]

BİR SÜT KUZUSU

On sekiz aylık oğlu İbrahim kucağında can çekişmektedir. Son derece üzgündür. Göz yaşlarıyla İbrahim'i yıkamakta, son kez olarak öpüp, koklamaktadır.

> **"O, meme emerken ölen, bir süt kuzusudur. Ama Allah'ın takdiri karşısında elden ne gelir."**
> [12]

BENDEN DAHA YOKSUL

Bir arkadaşı Ramazan ayında oruçluyken ağır bir günah işler. Sonra da Hz. Muhammed (asv)'in yanına gelerek nasıl affedilebileceğini sorar. Hz. Muhammed (asv):

"Bir köle azad edebilir misin?"

"Hayır, param yok."

"Aralıksız altmış gün oruç tutabilir misin?"

"Ey Allah'ın Elçisi, bu durum başıma oruçluyken geldi."

"Altmış fakiri doyurabilir misin?"

"Gücüm yetmez."

"Öyleyse benimle beraber bekle. Allah bir kolaylık yaratıncaya kadar..."

Arkadaşı oturup, mescidde beklemeye başlar. Ve az sonra da bir Medineliden hediye olarak bir sepet hurma gelir. Hz. Muhammed (asv) hurma sepetini bekleyen arkadaşına uzatır.

"Al bunu, yoksullara dağıt da, günahına kefaret olsun."

"Ey Allah'ın Elçisi! Bütün Medine'de benim ailemden daha yoksul bir aile tanımıyorum."

Allah'ın Elçisi'nin yüzünde bir gülümseme yayılır

"Peki, öyleyse ailene götür de siz yiyin."[13]

ON GÜMÜŞ

Cebinde on gümüş vardır. Medine çarşısından bir gömlek satın alır, dört gümüş verir. Kapıda bir fakir yeni aldığı gömleği ister, verir. Dönüp dört gümüşe ikinci bir gömlek alır. İki gümüşü kalmıştır. Az sonra yolda ağlayan küçük bir kız çocuğu görür. Yanına yaklaşır nedenini sorar. Küçük kız bir hizmetçidir.

"Ev sahibim bana un almam için iki gümüş vermişti, kaybettim."

Cebindeki son iki gümüşü de ona verir:

"Ağlama, unu bunlarla alabilirsin." der.

Hizmetçi kız yine de huzursuzdur. Bu seferde

"Eve geç kaldığım için beni dövmelerinden korkuyorum."

Hz. Muhammed (asv) küçük kızın elinden tutar, önce unu alırlar. Sonra da küçük kızın hizmet ettiği eve giderler. Ev sahipleri akşam saatinde kapılarına gelen bu sürprizden şaşkın ve sevinçlidirler. O, küçük hizmetçiyi göstererek:

"Geç kaldığı için cezalandırılmaktan korkuyordu. Sakın onu dövmeyin." der.

Şaşkınlığını hala atamamış ev sahibi, cevap verir:

"Ey Allah'ın Elçisi! Sizin evimizi onurlandırmanıza neden olduğu için siz şahid olun ben onu azad ediyorum, artık hürdür." Hz. Muhammed (asv) bunun üzerine ellerini açarak Allah'a hamd eder:

"Allah'ım şu on gümüş ne kadar bereketli imiş. Onunla bana ve bir yoksula birer gömlek giydirdin. Bir kız çocuğunu sevindirdin ve hürriyetini kazanmasını sağladın."[14]

ALLAH'IN GÜCÜ SENİN GÜCÜNDEN

Birisi kölesini kamçıyla dövmektedir. Hz. Muhammed (asv) arkadan sessizce yaklaşır ve dövene seslenir.

"Şunu iyi bil ki, Allah'ın senin üzerindeki gücü senin bu zavallı köle üzerindeki gücünden daha büyüktür."

Tepeden tırnağa korku kesilen efendi, sarsılır, elindeki kırbaç yere düşer.   Hz. Muhammed (asv)'e yönelerek:

"Ey Allah'ın Elçisi! Sen şahid ol ben bu köleyi azad ediyorum." der.

Hz. Muhammed (asv) tekrar seslenir:

"Eğer böyle yapmasaydın cehennemde kavrulurdun."[15]

YÜZ YİRMİ KOYUN

Bazı yolculukları sırasında kendisine hizmet eden arkadaşlarından Ebu Zür'a anlatmaktadır:

"Bir yolculukta beni de devesinin terkisine bindirmişti. Zaman zaman deveyi hareketlendirmek için kullandığı kamçı farkında olmaksızın benim bacağıma da çarpıyor ve canımı yakıyordu. Bir süre sonra durumu fark etti ve sordu:

"Ey Ebu Zür'a yoksa kamçım sanada mı değiyor?"
Ben, mahcup cevap verdim:

"Evet, ey Allah'ın Elçisi!"

Sesini çıkarmadı. Bir süre sonra kendisine ait savaş ganimetlerinin bulunduğu bir yere vardık. Oradaki koyunlardan yüz yirmi tane ayırarak bana hediye etti ve:

"Ey Ebu Zür'a, bu koyunlar yolda farkında olmaksızın canını yakmış olmama karşılıktır." dedi. [16]

SEVENİN SEVGİLİSİ

Evlatlığı Zeyd, Mute savaşında şehid düşer. Haber Medine'ye ulaştığı gün şehid evlatlığın evi ve çocukları Hz. Muhammed (asv) tarafından ziyaret edilir. Zeyd'in küçük kızı taze olan baba acısıyla O'nun (asm) eteğine sarılır ve ağlamaya başlar. Hz. Muhammed (asv) bir yandan küçük yetimleri kucaklamakta diğer yandan da göz yaşı dökmektedir. Yanında bulunan bir arkadaşı dayanamayıp, sorar.

"Ey Allah'ın Elçisi! Bu nedir?"

"Bu, sevenin sevgilisini özleyişidir."[17]

MEKKE'NİN FETHİ

Mücadelesinin kendi yaşamıyla sınırlı olan bölümünün zirvesini yaşamaktadır. Dinini anlatmasına izin verilmeyen baba ocağı, ana yurdu Mekke, O'na (asm) ve İslam'a duyulan düşmanlığın başkenti, karargâhı Mekke, şimdi tepeden tırnağa silahlı on bin Müslüman askerden oluşan ve o günün Arabistan şartları içinde süper-büyüklüğe sahip olan bir ordu tarafından beş koldan fethedilmektedir.

Ordu Mekke'yi çepeçevre kuşatarak konaklamıştır. Gecedir... Kamp ateşleriyle Mekke dağları pırıl pırıldır. Her askere bir ateş yakması emredilmiş ve karanlık Mekke on bin ışıkla kuşatılmıştır. Şehri terk eden baş düşman Ebu Süfyan elinden tuttuğu küçük oğluyla beraber önüne gelir, hemşehrisinin zayıf tarafını çok iyi bilmektedir.

"Allah'a yemin ederim ki ya beni affedersin ya da şu çocukla beraber kendi canıma kıyarım."

Yıllarca can düşmanı olan kişi şimdi kendinin ve oğlunun canını aracı yaparak, bağışlanma istemektedir. Bağışlanır...

Ertesi gün sabah namazından sonra ordu harekete geçer. Mekkeliler gördükleri manzaranın heybetinden donup kalmışlardır. Mekke'nin yöneticisi Ebu Süfyan bir tepenin üzerinde yanında Hz. Muhammed (asv)'in amcası Hz. Abbas olduğu halde dalga dalga Mekke'den içeri giren Müslüman ordusunu seyretmektedir. Her geçen bölüğün kimler ve hangi kabile olduğunu Hz. Abbas'a sormakta ve aldığı cevapla hayreti git gide büyüyerek hayranlığa dönüşmektedir. Bir süre sonra sabırsızlıkla.

"Hz. Muhammed daha geçmedi mi?" diye sormaya başlar. Ve en sonunda devesi Kusva'nın üzerinde savaş zırhına bürünmüş Hz. Muhammed (asv) görünür. Allah'ın kutsal ilan ettiği bir şehre ancak alçakgönüllülükle girilebileceğini göstermek için iki büklüm olmuş, başı eğerinin kaşına değmektedir. Allah'a hamd etme durumundadır.

Bu sırada yanında yer alan Medineli komutanlardan Ubade oğlu Sad, Ebu Süfyan'a dönerek seslenir:

"Bugün ana baba günüdür. Bugün Uhud'un intikamını alma günüdür. Bugün Kureyş kabilesinin onurunu iki paralık etme günüdür. Bugün helak etme günüdür."

Hz. Muhammed (asv) bir el işaretiyle Sad'ı susturur ve şöyle seslenir:

> **"Bugün merhamet ve acıma günüdür. Bugün Kureyş'in onurunu yüceltme günüdür. Bugün Kâbe'ye ve Mekke'ye saygının zirveye çıkacağı gündür."**

Sonra emir verir, Sad'ı komutanlıktan alır. Yerine Sad'in oğlunu atar.

Çok az kan dökülür ve Mekke teslim olur. Öğle sıcağı bastırmıştır. Arkadaşları sorarlar.

"Ey Allah'ın Elçisi! Nerede dinlenmek istersiniz?"

Yüzünde acı bir tebessüm yayılır. Kendi evini, baba ocağını hatırlar. Fakat o ev yıllar önce sadece üzülsün ve duyunca kendisine işkence olsun diye kuzeni Akil tarafından yıkılıp, yerle bir edilmiştir.

> **"Akil bize dinlenecek ev mi bıraktı?"** der.

Fakat hiç kimse Akil'in kılına bile dokunmayı düşünmez. Akil de bütün putperest Mekke halkı gibi güvence verilenlerdendir. Dokunulmazlığı vardır.

Ama yıllar boyunca yaptıkları her çeşit zulüm, baskı, işkence ve düşmanlığın karşılıksız ve intikamsız kalmasına Mekke halkı bir türlü inanamamaktadır. Gerçekten kendilerine dokunulmayacağına ve intikam alınmayacağına emin olabilmek için Kâbe'deki putları henüz temizlemiş olan Hz. Muhammed (asv)'i Kabe'nin kapısında karşılayıp, önünü keserler. Çekingen utangaç ve ürkektirler. Hz. Muhammed (asv) eğik duran başların bu sessizlikleriyle ne demek istediklerini çok iyi anlamıştır.

> **"Benimle sizin durumunuz, Hz. Yusuf'un kardeşleriyle durumu gibidir. O kardeşlerine**

nasıl *"Bugün size herhangi bir azarlama yoktur. Allah sizi bağışlasın. Zira O, merhametlilerin en merhametlisidir."* dedi ise, ben de aynı şeyi söylüyorum. Gidin, serbestsiniz."

Akşama kadar bütün Mekke Müslüman olmuştur. Ve ertesi gün askeri güç, artık ona ihtiyaç kalmadığı için Mekke'nin dışına çıkarılır.

Fakat Mekke'nin fethedileceği anlaşıldığı zaman, şehir dışına, uzaklara kaçanlar vardır. Bunlar Hz. Muhammed (asv)'i tanımayan, hiçbir şefkat ve bağışlama gücünün de kendilerinin affına yetmeyeceğine inanan "ağır suçlulardır."

Bir tanesi Hz. Muhammed (asv)'in amcasının katili Vahşi'dir. Arkasından haberci gönderir, dönüp Müslüman olmasını ister. Vahşi ürkektir. Mektubunda:

"Ya Muhammed! Sen 'Kim adam öldürür, ya da Allah'a ortak koşar ya da zina ederse cezaya çarpılır, kıyamet gününde azabı katmerleşir ve azab içinde hor ve hakir olarak ebedi kalır.' diye söylüyorsun. Hâlbuki ben bunların hepsini yaptım. Benim için hala bir kurtuluş yolu olabilir mi?" der

Bu cevap üzerine Kur'an'da Furkan suresinin 71. Ayeti indirilir. Hz. Muhammed (asv) indirilen ayeti yazdırır ve Vahşi'ye yollar:

"Meğer ki, tövbe ve iman edip iyi amel ve davranışlarda bulunan kimseler ola. İşte Allah bunların günahlarını iyiliklere çevirtir. Allah çok bağışlayan, çok merhamet edendir."

Vahşi bununla da tatmin olmaz.

“Ya Muhammed! Tövbe, iman ve iyi amel, ağır bir şarttır, olabilir ki gücüm yetmez.”

Bu cevaba cevap yeni inen Nisa suresinin 48. Ayetinden gelir:

> **"Şüphesiz ki Allah kendisine eş tanınmasını bağışlamaz. Fakat bunun dışında kalan günahları dilediği kimse için bağışlar."**

Vahşi gene ikna olmamıştır. Yeni bir mektup yazar

*"Ya Muhammed; bundan **"eğer Allah dilerse buyruğunu yapacaktır"** anlamı çıkmaktadır. Ben bilmiyorum, Allah benim hakkımda böyle bir şey dileyecek mi?"*der,

Bunun üzerine de Zümer suresinin 53. Ayeti indirilir:

> **"De ki ey kendilerinin aleyhinde günah sınırını aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz O, çok merhametli, çok bağışlayıcıdır."**

Vahşi:

"İşte şimdi oldu." der. Mekke'ye gelir ve Müslüman olur.

İnsanlar sorarlar:

"Ey Allah'ın Elçisi! Bütün bu müjdeler sadece Vahşi için mi, yoksa hepimize mi?"

O cevaplar:

> **"Hepinize!.."**

Önceki yıllarda, Bedir'de öldürülen yakınlarının intikamını almak için Medine'ye Hz. Muhammed (asv)'i öldürsün diye suikastçiler göndermiş olan Kureyş'in ulularından Ümeyye oğlu Safvan'da kaçaklardandır. Kendisini ikna edip, geri getirmek üzere, Hz. Muhammed

(asv)'e suikastçi olarak gönderdiği Umeyr oğlu Vehb gönderilir. Yanında, Hz. Muhammed (asv)'in *"dokunulmazlık"* sözünün belgesi olarak verdiği sarığı da vardır. Safvan güvenir ve geri döner. Fakat henüz İslam'a hazır değildir. Hz. Muhammed (asv)'in karşısında durur.

"Bana iki ay izin tanı. Dinini kabul edip etmemek için düşüneyim." der.

Hz. Muhammed (asv) cevap verir.

> **"İki ay değil dört ay izin, sana."**

Dört ay dolmadan Safvan kendi isteğiyle Müslüman olur

Örnek kaçakların üçüncüsü, Bedir'de öldürülünceye kadar İslam ve Hz. Muhammed (asv) düşmanlığının başını çekmiş ve O'nun tarafından **"Bu ümmetin firavunudur."** diye tanımlanmış olan Ebu Cehil'in oğlu İkrime'dir. İkrime de çok şeyler yapmıştır. Öyle ki Hz. Muhammed (asv) onun hakkında da **"Ondan çektiğimi babasından çekmedim."** diyecektir.

İkrime'yi ikna edip geri döndürme görevini de eşi üstüne alır. Yemen sahilinde, gemiye binmiş ve Afrika'ya geçmek üzereyken kendisini yakalar. Mekke'ye döndürür. İkrime'nin içeri girmekte olduğu söylenince Hz. Muhammed (asv) yanında oturan arkadaşlarını uyarır.

> **"Sakın babası aleyhinde konuşup, kendisini rencide etmeyin."**

İkrime içeri girer. Hz. Muhammed (asv) kendisini kucaklayarak karşılar.

"Süvari muhacir, hoş geldin." der. Yanına oturtur. Gördükleri, duydukları ve yaşadıkları karşısında şaşıran İkrime söz verir.

"Ey Allah'ın Elçisi! Sen şahid ol bugüne kadar senin dinini engellemek yolunda harcadığım gayretin ve paranın en az iki katını ona hizmet etmek için harcayacağım."

İkrime sözünde durur. Yıllar sonra, Hz. Ömer (ra)'in halifeliği döneminde Orta Doğu'nun Müslüman oluşuna yol açan Yermuk savaşında bir yudum su içemeden şehid olan üç mücahitten biri de İkrime'dir. Vücudunda yetmiş tane kılıç yarası sayarlar.[18]

---

[1]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, I/44.
[2]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, I/54.
[3]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, III/210.
[4]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, III/245.
[5]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, I/53.
[6]Ataullah b.Fazlullah, Ravzatü'l-Ahbab, s.174; Onk. Dr. Haluk Nurbaki, Fahr-i Kainat Efendimiz, s.93.
[7]M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, I/128.
[8]M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, III/73.
[9]Ed: Prof. Dr. i. Lütfi Çakan, Hazreti Peygamber ve Aile Hayatı, s.82.
[10]M. Fethullah Gülen, Sonsuz Nur, I/39l.
[11]Abdurrahman Azzam, Peygamberimizin Örnek Ahlakı, s.69.
[12]Yüksel Çopur, Kainatın iftihar Tablosu. s.242; Prof. Dr. Hüseyin Algül, Alemlere Rahmet Hz. Muhammed, s.93.
[13]İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s.168.
[14]İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s.119.
[15]İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s.117.
[16]İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, shf: 208.
[17]M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, III/195.
[18]M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, I/55, 123, 192, 199, 205-209; (II/524; IV/27; İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s.172; Abdurrahman Azzam, Peygamberimizin

Örnek Ahlakı, s.77, 83; Ataullah b.Fazlullah, Ravzatü'l-Ahbab, s.258

Vefalı

Mar 30, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/12-vefali.gif **ANNE HAKKI**

Bir arkadaşı O'na (asm) annesini şikâyet eder.

"Huyu ve ahlakı kötü." der. O (asm) cevap verir.

"Ama seni dokuz ay karnında taşırken kötü huylu değildi." Arkadaşı tatmin olmamıştır.

"Ey Allah'ın Elçisi! Gerçekten kötü huylu."

"Ama seni iki sene emzirirken kötü huylu değildi." Adam yine de ısrar eder. O (asm) da devam eder:

"Senin yüzünden uykusuz kalırken kötü huylu değildi." Arkadaşı dayanamaz.

"Ama ben de karşılığını ödedim."

"Ne yaptın?"

"Sırtımda taşıyarak hac yaptırdım." Hz. Muhammed (asv)'in dudaklarında acı bir tebessüm belirir.

"Bir tek doğum sancısının bile karşılığını ödemiş olmadın."[1]

EBUBEKİR BENİ DOĞRULADI

Hz. Ebubekir (ra) ve Hz. Ömer (ra) tartışırlar. Hz. Ebubekir (ra)'in üzgün olduğunu görünce müdahale eder, arkadaşlarını karşısına toplar ve:

> **“Allah beni size peygamber olarak gönderdi. Siz bana yalancı dediniz, Ebubekir doğruladı. Siz bana düşmanlık ettiniz, o canıyla, malıyla siper oldu. O günler hatırına arkadaşıma bundan sonra kimse ilişmesin.”** der.

O günden sonra herkes Hz. Ebubekir (ra)’i kırmamaya özen gösterir.[2]

ÖNCE SÜRÜYÜ SAHİBİNE

Hayber'de Yahudilerle savaşılmaktadır. O bölgede ücretle çobanlık yapan bir zenci Müsluman olmaya karar verir. Hz. Muhammed (asv)'in yanına gelir ve isteğini söyler. Fakat Hz. Muhammed (asv) hemen kabul etmez.

> **"İlk önce sürüyü sahibine teslim etmen gerekir. Müslüman olman ve bizimle beraber savaşa katılmak istemen, üzerindeki emanetin sorumluluğunu ortadan kaldırmaz."** der.

Çoban kendine söyleneni yapar. Önce sürüyü tastamam sahibine iade eder, sonra yeni girdiği dinin gereğine koşar.[3]

HATİCE'NİN ARKADAŞI

Hz. Hatice (r.anha), O'nun (asm) otuz sekiz yıllık evlilik yaşamının yirmi beş yılını aynı yastığa baş koyarak geçirdikleri, yedi çocuğundan altısına analık etmiş olan ilk eşi, ilk göz ağrısıdır.

Hz. Hatice (r.anha)'nin vefatından kendi vefatına kadar her bahaneyle Hz. Hatice (r.anha)'ye duyduğu sevgiyi tekrar eder.

Hz. Ayşe (r.anha) ile evli olduğu zamandır. Yaşlı bir kadın evlerini ziyaret eder. Hz. Muhammed (asv) onu tanımıştır. Fakat yine de ismini sorar. Kadın

“Cessame (Çirkin şey)”, diye cevap verir. Hz. Muhammed (asv) düzeltir:

“Hayır! Sen Cessame değil, Hassane'sin! (Güzel şey).” Bunun dışında da, yaşlı kadına yaptığı iltifatların çokluğu Hz. Ayşe (r.anha)'nin dikkatini çeker ve kadın gittikten sonra sormaktan kendini alamaz.

“Ey Allah’ın Elçisi! Bu kadına ne çok iltifat ettiniz?”

Hz. Muhammed (asv), gözleri dolarak cevap verir:

“Bu kadıncağız Hatice'nin arkadaşı idi, onunla evli olduğumuz yıllarda bizi sık sık ziyaret ederdi.”[4]

HEDİYEYİ HATİCE'NİN ARKADAŞINA

Hz. Hatice (r.anha) vefat edeli yıllar olmuştur. O, Mekke topraklarında yatmaktadır. Hz. Muhammed (asv) ise hicret ederek Medine'ye gelmiştir. Hatice (r.anha)'nin arkadaşlarından bir kadın da hicret edenler arasındadır. Hizmetçisi Malik oğlu Enes'in anlatımıyla Hz. Muhammed (asv)'e bir şey hediye edildiğinde çoğu kez, gelen hediyeyi o kadına yollamakta ve:

"Çünkü o Hatice'nin arkadaşı idi, Hatice'yi çok severdi." demektedir.

Hz. Muhammed (asv), Hatice (r.anha)'yi, ilk göz ağrısını hiç unutamamıştır.[5]

HATİCE'NİN KIZ KARDEŞİ

Hz. Hatice (r.anha)'nin kız kardeşi Hale'nin sesi ablasına çok benzemektedir. Bir gün huzuruna girmek için bir kadın sesi Hz. Muhammed (asv)'den izin ister. Sesi duyan Hz. Muhammed (asv) sarsılır, içinden dua eder;

“Allah'ım! Bu izin isteyen kimse inşaallah Hale'dir!”

Gerçekten de izin isteyen kimse Hale'dir. Hatice (r.anha)'yi hatırlatan bir yadigâr.[6]

HATİCE'NİN KOLYESİ

Bedir Savaşı sonunda ele geçirilen esirlerden biri de Ebu’l As'tır. Yani Peygamber (asm)’in damadı. Kızı Zeyneb'in kocası. Eşi Hz. Zeynep (r.anha), Ebu’l As'ın kurtuluş ücreti olarak, annesi Hz. Hatice (r.anha)'nin ona evlenirken taktığı altın kolyeyi gönderir.

Esirler için Mekke'den gönderilen kurtuluş ücretleri arasında yıllar önce vefat etmiş Hatice (r.anha)'nin kolyesini gören Hz. Muhammed (asv)'in gözleri yaşla dolar, arkadaşlarına:

"Eğer kabul ederseniz bu kolyeyi Zeyneb'e iade edeyim ve Ebu’l As'ı da karşılıksız olarak

salıverelim.", der. Durumun duyarlılığının farkına varan arkadaşları:

*"Hay hay ey Allah'ın Elçisi; siz nasıl isterseniz öyle olsun."*derler.

Hatice (r.anha)'nin kolyesi Zeynep (r.anha)'de kalır.[7]

HATİCE'DEN DAHA HAYIRLISI

Hz. Ayşe (r.anha), Hatice isminin Hz. Muhammed (asv)'in ağzından hiç düşmemesi karşısında bir gün dayanamaz, der:

"Ey Allah'ın Elçisi! Allah sana Hatice'den daha gencini, daha güzelini ve daha hayırlısını nasip etmedi mi?"

Kastettiği kendisidir. Hz. Muhammed (asv), vefat etmiş olan ilk göz ağrısına duyduğu vefa adına günün sevgilisinin kalbini kırma pahasına cevap verir.

> **"Hayır! Yemin ederim ki Allah bana ondan daha hayırlısını nasip etmedi. Herkes benim peygamberliğimi inkâr ederken o beni onayladı. Herkes beni yalancılıkla suçlarken o beni doğruladı. Kimse bana bir şeycik vermezken, o malını-mülkünü benim emrime verdi. O bana altı tane çocuk verdi."**

Hz. Ayşe (r.anha) söylediğine pişman, suskunlaşır.[8]

ALTMIŞ YIL SONRA

Aradan altmış yıldan uzun bir süre geçmiştir. Huneyn Savaşı sonunda ele geçen sütkardeşi ve onun yakınlarının da olduğunu öğrenir. Onları derhal huzuruna getirtir,

hatırlarını sorar, hediyeler verir ve azad eder. Bunu öğrenen arkadaşları, Allah'ın Elçisi'nin (asm) sütkardeşinin yakınlarını köle tutmaktan rahatsız olurlar. Ve tüm esirler azad edilir... Hiçbir karşılık alınmadan...[9]

BENİM ARKADAŞLARIMA

Medine'ye Habeşistan'dan bir elçi heyeti gelir. Hz. Muhammed (asv) hizmetlerini bizzat görmekte, bütün ihtiyaçlarını kendi elleriyle yerine getirmektedir... Arkadaşları rahatsız olur:

"Ey Allah'ın Elçisi! İzin verin biz hizmet edelim.", derler. Fakat O kabul etmez. Habeşlileri göstererek ve yıllar öncesine ait bir olayı hatırlatarak:

> **“Onlar benim Habeşistan'a hicret etmiş olan arkadaşlarıma ikram etmiş, sahip çıkmışlardı. Şimdi ben de bir parça olsun ödeşmek istiyorum ve bundan da zevk duyuyorum.”** der. [10]

KANINIZ KANIM

Hz. Muhammed (asv) Mekkelilerin kendisini ön yargısız bir biçimde dinlemeye yanaşmamaları üzerine, çevre kabilelere yönelir. Yıllarca da onlara seslenmeye çalışır. Bunlar kendinin ve Müslümanların en zorlu yıllarıdır. Hemen hiçbirinden olumlu yanıt alamaz. Ta ki Medinelilerle karşılaşıncaya kadar. En sonunda Mekke yakınlarında Akabe denen bir yerde birbirleriyle sözleşirler. Yetmiş civarında Medineli yeni Müslüman, bütün dünyaya karşı koyma pahasına da olsa, O'nu (asm); kadınlarını ve çocuklarını korudukları gibi

koruyacaklarına söz verirler. Ama içlerinden biri merak edip sorar:

“Ey Allah'ın Elçisi! İlerde başarılı olursan tekrar kendi akrabalarına ve şehrine dönmeyecek misin?”

O kendinden emin cevap verir:

“Kanınız, kanım... Mezarlığınız, mezarım... Ben sizdenim, siz de bendensiniz...”

Ve aynen de öyle olur. Bir gün Mekkeyle beraber bütün Arabistan yarımadası O'nun (asm) egemenliğini kabul eder. Ama O (asm) söz verdiği gibi her seferden sonra Medine'ye döner. Vefat edinceye kadar Medine O'nun (asm) evi ve vatanı olur. Orada vefat eder, oraya gömülür. Hala da Medine'dedir.[11]

ANTLAŞMAYA VEFA

Hudeybiye antlaşması henüz imzalanmıştır. Müslümanların Mekke yakınlarında olduğunu bilen ve Mekkeli gizli Müslümanlardan biri olan Ebu Cendel bunu fırsat bilip, kaçar. Müslümanlara sığınır. Ne var ki antlaşmanın şartlarından biri Mekke'den Müslümanlara sığınan kişilerin geri verileceğine dairdir. Mekkeli delegeler daha mürekkebi kurumamış bu maddenin uygulanmasını isterler. Müslümanlar üzüntülerinden sarsılırlar. Ama söz vermişlerdir. Hz. Muhammed (asv), Ebu Cendel'i karşısına alır:

> **"Ey Ebu Cendel! Sabret. Sözümüzden dönemeyiz. Allah sana yakında bir yol açacaktır."** der.

Ebu Cendel Mekke'ye iade edilir.[12]

SÖZE VEFA

Gizlice Medine'ye, Hz. Muhammed (asv)'e hicret etmeye çalışan iki Müslüman Mekkeliler tarafından yakalanır. Daha sonra kendilerine, Mekkelilere karşı silah kullanmayacaklarına dair yemin ettirilir ve serbest bırakılırlar. Onlar da hicretlerini tamamlar. Hemen Bedir Savaşı öncesi Medine'ye ve Müslümanlara katılırlar. Verdikleri sözü Hz. Muhammed (asv)'e anlatırlar. Düşman ordusu müslümanlardan üç kat daha kalabalıktır ve savaşçı sıkıntısı çekilmektedir. Buna rağmen Hz. Muhammed (asv) verilmiş bir sözün çiğnenilmesini kabul etmez. Sefer halindeki ordunun içinde bulunan iki arkadaşına da arkada bıraktıkları Medine'yi gösterir ve ekler:

> **“Siz geriye dönün, her durumda sözünüze uyacağız. Bizim yalnız ve yalnız Allah'ın yardımına ihtiyacımız var.”**[13]

İKİ KAT SEVAP

Önce Habeşistan'a sonra da Medine'ye hicret etmiş Müslümanlardan Umeys kızı Esma, sadece Medine'ye hicret etmiş olan başka bir Müslümanla tartışır. Her ikisi de Hicret sevabı açısından kendileri gibi olanların daha üstün olduğunu savunmaktadır. En sonunda sorun Hz. Muhammed (asv)'e götürülür:

> **"Habeşistan'a da hicret etmiş olanlar, iki kere hicret etmiştir. Sadece Medine'ye hicret edenler ise bir kere."** der.[14]

DÜŞMANA BİLE VEFA

Mekke'den kendisine elçi olarak gönderilen Ebu Rafi, Medine'de görüp, yaşadıklarının etkisiyle, bir kaç gün içinde Müslüman olur. Bu yeni durumuyla elçiliği de bırakıp Medine'de kalmak ister. Hz. Muhammed (asv) ise kabul etmez:

> **“Ben ne antlaşmayı bozarım, ne de elçiyi yanımda alıkorum. Mekke'ye döndükten sonra da aynı şekilde düşünüyorsan, geri dönersin, o zaman seni bir kardeşimiz olarak kabul ederiz.”**

Ebu Rafi Mekke'ye döner. Hicret eder. Ve bir Müslüman olarak Medine'ye yerleşir.[15]

ONLARI AYNI MEZARA

Uhud'da şehid düşen yetmiş iki arkadaşını defnetmektedir. Cemuh oğlu Amr ile Amr oğlu Abdullah'ın cenazelerinin başında durur. Hüzünle dalar gider.

> **“Bu ikisini aynı mezara koyun. Çünkü onlar dünyada da birbirlerini çok severlerdi.”** der.[16]

MEDİNELİLERE VEFA

Vefatından önceki günler... Hastadır... Caminin minberine güçlükle çıkar. Dışarıdan yapılan göçlerle kat kat kalabalıklaşmış olan Medine'nin göçmen halkına seslenir.

> **“Medine'nin yerlilerine karşı iyi davranın. Çünkü insanlar çoğalıyor fakat onlar artmıyorlar. Onlar bana sığınak olmuşlardı.**

İyiliklerine iyilikle karşılık verin, kötülük yapanlarını da affedin.”[17]

MESCİDİN HİZMETÇİSİ

Medine'deki mescidin temizlik işlerini gören yaşlı, zenci bir hanım vardır. Sessiz, fakir bir Müslümandır. İki-üç gün göremeyince, Hz. Muhammed (asv) merak edip **"Nerededir?"** diye sorar... Arkadaşları vefat ettiğini ve sessizce gömdüklerini söylerler... Alınır:

"Bana da haber vermeli değil miydiniz?" der.

Mezarının başına gider ve yeni baştan cenaze namazını kıldırır.[18]

ANNEMDEN SONRA ANNEMDİ

Sekiz yaşında dedesi de vefat edince sorumluluğunu amcası Ebu Talib üstlenir. Hanımı Esad kızı Fatma ile küçük Muhammed'e yetimliğin acısını hissettirmemek için ellerinden geleni yaparlar. Peygamberliğinden sonraki yıllarda önce amcası ardından da yengesi vefat eder. Özellikle yengesinin vefat haberine çok üzülür.

"Bugün sevgili annem vefat etti." der.

Gömleğini kefen olarak verir. Yetmiş kez tekbir aldırarak cenaze namazını kıldırır. Kabre önce kendisi uzanıp, bir süre yatar. Arkadaşları o güne kadar bir benzerini görmedikleri bu olağanüstü ilginin sebebini sorarlar.

"O benim annemden sonra annemdi." diye cevap verir.[19]

ÇAĞRILSAM GİDERİM

Gençlik yıllarıdır. Bütün Arabistanla beraber Mekke'de de haddini aşmış olan zulüm ve haksızlıklar bazı vicdan sahiplerini harekete geçmeye zorlar. Ve aralarında Hz. Muhammed (asv)'in de bulunduğu, insani hassasiyetlerini hala canlı tutan bir grup Mekke'de bir evde toplanırlar. **“Hılfu’l-Fudul”** adı verilen bir antlaşma yaparlar. Bundan böyle hiçbir Mekkeli'nin veya misafirin güçsüz ve yalnız olduğu için haksızlık görmesine izin verilmeyecektir.

Aradan yaklaşık kırk yıl geçer. Artık bir devlet başkanı ve peygamberdir. Bir gün gençliğinde katıldığı o antlaşmayı hatırlar ve der:

> **"Cüdan oğlu Abdullah'ın evinde öyle bir antlaşmaya katılmıştım ki, onu Arapların en değerli mallarına bile değişmem. Bu gün de o antlaşmanın gereği olarak çağırılsam, giderim.”**[20]

KUCAĞINDA ŞEHİT OLUR

Medine'nin ilk Müslümanlarından, her sıkıntılı gününde en yakınında yer alanlarındandır Muaz oğlu Sa'd. Yahudilerle yapılan bir savaşta ölümcül bir yara alır. Günlerce can çekiştikten sonra nihayet ölüm anı gelir. Hz. Muhammed (asv) başucundadır. Sad'ın yarası açılır ve kan fışkırmaya başlar. Birbirlerine sarılmak için hamle yaparlar. Fışkıran kan Hz. Muhammed (asv)'in yüzünü, sakalını ve elbisesini kızıla boyamaktadır. Arkadaşları üstü başı leke olmasın diye onları birbirlerinden ayırmaya çalışırlarken Sad ve Hz. Muhammed (asv) birbirlerine kenetlenirler. Şimdi ikisi de gözyaşına boğulmuştur. Sa'd Hz. Muhammed (asv)'in kucağında son nefesini verir.[21]

ZEYD EVLATLIĞIMDIR

Peygamberlik öncesi dönemdir. Kölesi Harise oğlu Zeyd'in babası ve amcaları yıllarca süren aramalardan sonra Mekke'ye gelip oğullarını bulurlar ve Hz. Muhammed (asv)'den onu kendilerine satmasını rica ederler. O tebessümle cevap verir:

"Kendisine sorun, gitmek istiyorsa, hürdür, para gerekmez." der.

Harise oğlu Zeyd ise Hz. Muhammed (asv)'i tercih eder.

Başta akrabaları herkes şaşırmıştır. Zeyd'in bu jesti üzerine elinden tutarak onu Mekke'nin ana meydanına, Kâbe'nin önüne götürür ve yüksek sesle Mekkelilere duyurur:

> **"Bu benim kölem Harise oğlu Zeyd, artık hürdür ve benim evlatlığımdır!.."**

Ve Zeyd o günden sonra Muhammed oğlu Zeyd diye çağrılmaya başlanır.[22]

---

[1]İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s.32.
[2]M. Yusuf Kandehlevi, Hayatü's-Sahabe, I/6l.
[3]Prof. Dr. Hüseyin Algül, Alemlere Rahmet Hz. Muhammed, s.l33.
[4]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/336.
[5]Kadı iyaz, Şifa-yı Şerif, s.126.
[6]Ed: Prof. Dr. i. Lütfi Çakan, Hazreti Peygamber ve Aile Hayatı, s.77.
[7]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, II/225.
[8]Ed: Prof. Dr. İ. Lütfi Çakan, a.g.e., s.76.

[9]Abdurrahman Azzam, Peygamberimizin Örnek Ahlakı, s.37.
[10]Prof. Dr. Hüseyin Algül, a.g.e., s. 139; Kadı İyaz, a.g.e., s.127.
[11]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., I/112,303.
[12]Afzalur Rahman, a.g.e., I/76.
[13]Afzalur Rahman, a.g.e., I/76.
[14]Afzalur Rahman, a.g.e., I/46.
[15]Afzalur Rahman, a.g.e., I/76.
[16]Abdurrahman Azzam, a.g.e., s.39.
[17]Abdurrahman Azzam, a.g.e., s.39.
[18]İbrahim Refik, a.g.e.. s.65.
[19]İbrahim Refik, a.g.e., s.47.
[20]İbrahim Refik, a.g.e., s.47.
[21]M. Yusuf Kandehlevi, a.g.e., III/8.
[22]Afzalur Rahman, a.g.e., I/45

Zeki

Mar 30, 2011

http://www.resulullah.org/sites/default/files/5-zeki.gif

HUNEYN'DE MEDİNELİLERLE

Huneyn zaferiyle birlikte akıl almaz boyutlarda ganimet elde edilir. Hz. Muhammed (asv), bu ganimetin önemli bir kısmını kısa bir süre önce Müslüman olmuş ve henüz din kalplerinde sağlamca yerleşmemiş bulunan Mekke'nin ileri gelenleri arasında dağıttırır. Beklenen etki gerçekleşir. Şimdi Mekke yöneticileri,

"Muhammed gerçekten peygamberdir, yoksa bu kadar cömert olamazdı.", demektedirler.

Fakat bu durum Medine'den gelen bir kaç gencin de yanlış anlamasına neden olur. Küçük bir dedikodu çıkar. Denmektedir ki:

"Allah'ın Elçisi kendi halkı ve akrabalarına kavuştu ve galiba artık hep onlarla kalacak."

Dedikodu kendisine ulaşınca zaman kaybetmez. Emir verir bütün Medinelileri bir vadiye toplar. Aralarında Medineli olmayan birisinin bulunmasına ise izin vermez. Herkes merak ve heyecanla beklemektedir.

"Ey Medineliler; duydum ki benim hakkımda bazılarınız, halkına ve akrabalarına kavuştu, artık hep onları tercih edecek demektedir." der.

Böyle ağır ve çirkin bir iddianın O'nun (asm) ağzından da tekrarlandığını duyan bütün Medineliler, pişman, ağlamaktadır. Özür dilerler. Fakat O (asm) sözü bırakmaz:

"Siz, şaşkınlık içinde, putlara tapan bir topluluk değil miydiniz? Allah benim elimle sizi doğru yola eriştirdi."

“Evet, ey Allah'ın Elçisi! Bütün minnetimiz Allah'a ve sanadır.”

“Siz, birbirine düşman, birbirinin kanını döken paramparça bir halde değil miydiniz? Allah benim elimle sizi birleşirdi, güçlü kıldı.”

Pişmanlık ve utanç dalga dalga artmaktadır.

“Evet, ey Allah'ın Elçisi! Bütün minnetimiz Allah'a ve sanadır.”

"Siz, fakir, aç, zavallı insanlar değil miydiniz? Allah benim elimle sizi zengin ve onurlu kıldı."

“Evet, ey Allah'ın Elçisi! Evet!”

Bir an durur. Sonra devam eder:

“Ama isterseniz siz şöyle de diyebilirsiniz. Kendi halkın ve akrabaların sana düşman oldular, aralarında barınma imkânı vermediler. Biz bağrımızı açtık, sana ve dinine sahip çıktık.”

Birçok Medineli bu sözlerden duyduğu utancın ağırlığı altında şimdi, katıla katıla ağlamaktadır. Artık sözüne son verip, kendilerini bağışlaması için yalvarırlar. O devam eder:

“Ya da isterseniz şöyle de diyebilirsiniz: Herkes seni yalanladığı sırada biz doğruladık. Herkes sana düşman olup üzerine yürüdüğü sırada biz canlarımızı, mallarımızı uğrunda, saymadan harcadık, siper olduk...”

Medineliler daha fazlasını kaldıramayacaktır. Ortalık biraz yatışınca sözü tekrar ele alır:

“Yeni Müslüman olmuş bazı insanlara sizden biraz fazla mal ve para verdiysem ne olur? O insanlar kendi memleketlerine koyun, deve sürüleriyle dönerken, siz de Medine'ye payınıza Allah'ın elçisi düşmüş olarak dönseniz... İstemez misiniz? Allah'a yemin ederim ki Allah beni muhacir olarak yaratmış olmasaydı ben Medineli olmayı isterdim. Allah'a yemin ederim ki bütün insanlık bir vadiye gitse, Medineliler bir vadiye gitse, ben Medinelilerin yanında olurdum.”

Sonuçta, büyümeye yatkın bir toplumsal sorun daha işin başında ve kökünden halledilmiştir.[1]

ANNEN OLSAYDI...

Müslümanlardan bir genç zina etmek için izin ister. Kendince mantıklı bir gerekçesi de vardır:

Bu sayede namuslu kadınlar onun tehlikesinden korunmuş olacaklardır. Hz. Muhammed (asv) sorar:

“İstediğin şeyi başkalarının annenle yapmalarını kabul eder misin?”

“Vallahi, hayır!”

“Başkaları da anneleri için böyle bir şeye razı olmazlar. Kızın için kabul eder misin?”

“Vallahi, hayır!”

“Başkaları da kızları için böyle bir şeye razı olmazlar. Kız kardeşin için kabul eder misin?”

“Vallahi hayır!”

“Başkaları da kız kardeşleri için böyle bir şeye razı olmazlar.”

Gencin sağduyusuna seslenerek, izin istediği şeyin gerçekte ne kadar kötü ve çirkin olduğunu gösterir. İkna eder. Sonra **"Yaklaş",** der. Elini gencin kalbinin üzerine koyarak dua eder:

“Ya Rabbi! Bunun günahlarını affet, kalbini temizle, günahtan koru.”

Genç o günden sonra bir namus örneği olarak yaşar.[2]

KAÇ TANRIYA İNANIRSIN?

Mekke'deki ilk ve en sıkıntılı yıllardır. Kendisine iman edenler, henüz bir avuçtur. Bu bir avuçtan bir tanesi de İmran’dır ki, babası Hüseyin Mekke'nin en akıllı, en iyi konuşan insanlarından biri kabul edilir. Oğlunun da Müslüman olduğunu duyunca onu bu kötülükten geri çevirmek ve Hz. Muhammed (asv)'i, tartışıp mat ederek başlattığı bölücülüğü(!) bitirmek için O'nun yanına gider. İyi hazırlanmıştır, sorar:

“Nedir bu duyduklarımız! Bizim tanrılarımızı reddediyormuşsun. Oysa senin baban, deden ve ataların

herkesle beraber bu tanrılara inanıyordu. Ve onlar akıllı, şerefli insanlardı.” Hz. Muhammed (asv):

"Şimdilik senin atalarını da, benim atalarımı da bir kenara bırak." der ve devam eder**"Sen kaç tanrıya inanıyorsun?”**

“Sekiz.”

“Bunların kaçı yerde kaçı gökte?”

“Yedisi yerde biri gökte (Allah).”

“Sana bir musibet gelirse kime dua edip, yardım dilersin?”

“Göktekine.”

“Malın helak olursa, kime dua edersin?”

“Göktekine.”

“Rızkı kimden istersin?”

“Göktekinden.”

“Hastalanınca şifayı kimden beklersin?”

“Göktekinden.”

“Yalnız O, senin duanı kabul ettiği halde diğerlerini ne diye ona ortak ediyorsun?” Hüseyin, şaşırmıştır.

"Şimdiye kadar böyle bir kimse ile hiç konuşmamıştım." der. Hz. Muhammed (asv) son hamlesini yapar:

“Hüseyin, Müslüman ol ki kurtulasın Hüseyin”

“O zaman ben kabileme ve akrabalarıma ne derim, yüzlerine nasıl bakarım?”

“De ki: "Allah'ım benim için en doğru yolu göster."

Hüseyin Müslüman olur. Oğlu İmran sevinçle babasının boynuna sarılır. Hz. Muhammed (asv), manzarayı mutluluktan ağlayarak seyrederken, Allah'a hamd etmektedir.[3]

YERSEN RIZKINDIR

Medineli Yahudilerden biri karşısına geçer, elinde bir parça ekmek vardır. Çevrelerini, Yahudi, Müslüman, putperest, münafık birçok insan sarmış onları izlemektedir. Yahudi ekmeği göstererek sorar:

“Ey Muhammed! Bu benim rızkım mıdır?”

Tuzak bellidir. Hz. Muhammed (asv) **"Evet"** derse, ekmeği yemeyip atacak... **"Hayır"** derse, bu defa yiyecek ve her durumda O'nu yalanlayıp, insanlar karşısında küçük düşürmeye çalışacaktır.

Hz. Muhammed (asv) uzun boylu düşünmeden cevap verir:

“Eğer yersen rızkındır!”[4]

BİR HALKIN EFENDİSİ

Mescidde arkadaşlarıyla beraberdir. İçeri hızla yabancı bir ulak girer. Elinde önemli bir diplomatik mektup bulunmaktadır. Medine'nin ve Müslümanların tamamen yabancısı olan ulak soluk soluğa sorar:

“Bu halkın efendisi kimdir?”

O sırada Hz. Muhammed (asv) ayaktadır ve oturmakta olan arkadaşlarına kendi elleriyle ikramda bulunmaktadır. Ulağın sorusunu duyunca hiç düşünmeden cevap verir:

“Bir halkın efendisi ona hizmet edendir.”

Hiç düşünmeden verilen bu cevapla, ulağın sorusunu cevaplamış, arkadaşlarına ve bütün Müslümanlara nezaket dersi vermiş ve siyaset felsefesine önemli bir prensip koymuştur. Hem de hiç düşünmeden bir anda, aynı cümleyle...[5]

BİZİ SEN YÖNET

Necran Hristiyanlarını temsil eden bir heyet kendisini Medine'de ziyaret etmektedir. Hz. İsa (as)'ın Allah'ın oğlu olduğu iddialarını tekrarlayıp, bunu Hz. Muhammed (asv)'in de onaylamasını isterler. O ise onları mantık ve sağduyuya davet eder.

“Allah'ın ölmeyeceğini ve İsa (as)'ın ölmeye mahkûm olup öleceğini bilmiyor musunuz?”

“Evet, biliyoruz.”

“Rabbimizin her şeyin koruyucusu ve rızıklandırıcısı olduğunu bilmiyor musunuz?”

“Evet.”

“İsa (as), bunlardan herhangi birini yapabilir mi?”

“Hayır.”

“Ne yerde ne gökte hiçbir şeyin Allah'a gizli kalmadığını bilmiyor musunuz?”

“Evet.”

“İsa (as) bunlardan hiçbir şeyi bilir mi?”

“Hayır.”

“Rabbimizin dilediği şekilde İsa (as)'ı ana rahminde suretlendirdiğini, ne yemek yediğini ne su içtiğini, ne de abdest bozduğunu bilmiyor musunuz?”

“Evet.”

“Her anne gibi, İsa (as)'ın annesinin de ona hamile olduğunu, sonra her annenin çocuğu gibi doğurduğunu, sonra her çocuk gibi emzirdiğini, yemek yiyip, su içtiğini ve abdest bozduğunu bilmiyor musunuz?”

- “Evet.”

“Öyleyse, iddia ettiğiniz gibi nasıl olacaktır?”

Necran hristiyanları bakakalırlar. Müslüman olmazlar, fakat ***“Bizi sen yönet”*** derler. O da arkadaşlarından birisini onlara vali olarak tayin eder.[6]

---

[1]Afzalur Rahman, Siret Ansiklopedisi, III/118.
[2]Afzalur Rahman, a.g.e., III/118.
[3]Afzalur Rahman, a.g.e., III/119.
[4]Gerçeğe Doğru (I), s. V-34.
[5]Gerçeğe Doğru (II). s. II-23.
[6]Afzalur Rahman, a.g.e., I/118